

บทที่ 5

กฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก

จากสถานการณ์แห่งปัญหาที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นการวิจัยจึงมีแนวคิดให้มีกฎหมายเฉพาะเพื่อนำมาบังคับใช้ในการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เหมือนเช่นกฎหมายต่าง ๆ ที่มีการบัญญัติขึ้นมาใช้บังคับ โดยเฉพาะกับที่พักประเภทอื่น ๆ เช่น พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2558 เป็นต้น เพื่อการกำกับ ดูแลและส่งเสริมการดำเนินกิจการให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อประโยชน์ในด้านความปลอดภัยและคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ความสงบเรียบร้อยและความเป็นระเบียบของบ้านเมือง ระบบนิเวศน์ สิ่งแวดล้อม และความมั่นคงของประเทศ รวมทั้ง ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวตามนโยบายของรัฐบาล โดยให้เป็นกฎหมายกลางหรือกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในการดำเนินการ การบริหารจัดการและการให้บริการของผู้ประกอบการที่พัก ซึ่งมีมาตรการที่เหมาะสม และมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรงในการกำกับ ดูแลและส่งเสริมการประกอบกิจการตั้งแต่เริ่มต้น ดังนั้น การวิจัยจึงได้เอาแนวคิดนี้มาหาคำตอบที่จะนำไปสู่การจัดทำกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก โดยใช้วิธีวิทยาการวิจัยที่กำหนดไว้ดังรายละเอียดในบทที่ 3 และได้คำตอบที่เป็นประเด็นโครงสร้างการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักที่มีอยู่ในกฎหมายตามผลการวิเคราะห์ในบทที่ 4 และคำตอบที่ได้มานั้น การวิจัยกำหนดให้ผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ได้มีส่วนร่วมออกแบบประเด็นที่ควรมีอยู่ในกฎหมายต้นแบบ โดยการจัดทำกรมีส่วนร่วมออกแบบ, ร่วมออกแบบ (Participatory Design, Co – Design: CD) ซึ่งให้ประชากรที่เป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงกับการประกอบกิจการและบริหารจัดการที่พักแรม เจ้าหน้าที่ผู้แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในที่พักแรม ผู้ใช้บริการเข้าพักในที่พักแรมได้ร่วมกันออกแบบโครงสร้างกฎหมายต้นแบบ เพื่อนำไปวิเคราะห์และจัดทำเป็นกฎหมายที่มีมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสม โดยกฎหมายต้นแบบนี้จะเป็นแนวทางสำหรับการตรากฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เป็นกฎหมายที่ใช้ในการกำกับดูแล ส่งเสริมธุรกิจที่พักแรม ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม การคุ้มครองสิทธิและสุขอนามัยของผู้บริโภคที่เข้าพักและผู้ที่พักอาศัยอยู่ใกล้เคียงในอันที่จะได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีและไม่ได้รับเหตุเดือดร้อนรำคาญ รวมทั้ง ประโยชน์ของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักแรมประเภทนี้ในการที่จะได้รับการส่งเสริมจากรัฐ และส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อรัฐในด้านของการลดปัญหาอาชญากรรม ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง สิ่งแวดล้อม ความมั่นคง ภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยว รวมถึงกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีรายละเอียดของการดำเนินการ ดังนี้

1. การจัดทำกรมีส่วนร่วมออกแบบ – ร่วมออกแบบ (Participatory Design, Co – Design)

เมื่อผู้วิจัยได้จัดทำประเด็นที่เป็นสาระสำคัญในโครงสร้างของกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักที่จะนำไปเป็นแนวทางกำหนดโครงสร้างกฎหมายต้นแบบดังที่กล่าวไว้ ขั้นตอนต่อไปเพื่อเป็นการยืนยันความครบถ้วนสมบูรณ์ตามความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ซึ่งเป็นผู้ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ผู้บังคับใช้กฎหมาย และผู้ที่กฎหมายให้การคุ้มครอง รวมทั้งผู้เกี่ยวข้อง การวิจัยจึงได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยการมีส่วนร่วมในการออกแบบ (Participatory Design ,Co-design) ด้วยการให้ประชากรผู้มีส่วนได้เสีย จำนวน 4 กลุ่มมาร่วมออกแบบในประเด็นสาระสำคัญที่จะให้มีอยู่ในกฎหมายตามกระบวนการมีส่วนร่วมออกแบบ และคำตอบที่ได้รับจะนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย เพื่อให้ได้คำตอบที่เป็นรูปแบบโครงสร้างกฎหมายที่จะจัดทำเป็นกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์มาเป็นประเด็นในการร่วมออกแบบ โดยมีกระบวนการดำเนินงาน แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน (ดูภาพการจัดทำ Co-Design ในภาคผนวก) ดังนี้

1.1 ขั้นตอนการเตรียมการ

เป็นขั้นตอนของการเตรียมความพร้อมก่อนการดำเนินการจัดทำ Co-Design ประกอบด้วย

1) จัดเตรียมประชากรร่วมออกแบบ คือ กลุ่มประชากรผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก รวมทั้งสิ้นจำนวน 18 คน แยกออกเป็น 4 กลุ่มประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 4 คน ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ของกรมโยธาธิการและผังเมือง เจ้าหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เจ้าหน้าที่ของกรมการปกครอง และอดีตข้าราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

กลุ่มที่ 2 นักวิชาการและนักกฎหมาย จำนวน 4 คน ประกอบด้วย นักวิชาการด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ด้านกฎหมายมหาชน และทนายความ

กลุ่มที่ 3 ผู้ประกอบการ จำนวน 4 คน ประกอบด้วย เจ้าของโรงแรมในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้จัดการโรงแรมในจังหวัดนครนายก เจ้าของฟาร์มสเตย์ในจังหวัดสมุทรปราการ เจ้าของห้องพักในจังหวัดกรุงเทพมหานคร และเจ้าของห้องเช่าในจังหวัดหนองบัวลำภู

กลุ่มที่ 4 ผู้บริโภคและนักท่องเที่ยว จำนวน 4 คน

ภาพที่ 5.1 การจัดทำ Co-Design

ประชากรทั้ง 4 กลุ่มนี้ แยกออกเป็น 2 ชุด คือ

ประชากรกลุ่มเฉพาะ หมายถึง ประชากรผู้มีส่วนได้เสียที่มีประสบการณ์เหมือนกันหรือภาระหน้าที่คล้ายกัน ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงต่อผลของการจัดทำกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก มีทั้งหมด 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มเฉพาะ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ

กลุ่มเฉพาะ 2 นักวิชาการและนักกฎหมาย

กลุ่มเฉพาะ 3 ผู้ประกอบการ

กลุ่มเฉพาะ 4 ผู้บริโภค

ภาพที่ 5.2 ประชากรกลุ่มเฉพาะ

ประชากรกลุ่มผสม หมายถึง ประชากรที่มาจากกลุ่มเฉพาะ แยกกลุ่มละ 1 คน มารวมเป็นกลุ่มใหม่เป็นกลุ่มผสม มี 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มผสมจึงประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ของรัฐ นักวิชาการและนักกฎหมาย ผู้ประกอบกิจการที่พักแรม และผู้บริโภครวม

ภาพที่ 5.3 ประชากรกลุ่มผสม

ทั้งนี้ การจัดให้มีประชากรกลุ่มเฉพาะทำให้การอภิปรายร่วมกันภายในแต่ละกลุ่มเฉพาะซึ่งต่างก็มีประสบการณ์คล้ายกันมาร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความต้องการให้มีการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักซึ่งไม่แตกต่างกันมากนัก

ในส่วนของการจัดให้มีกลุ่มผสม ร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจะทำให้ได้รูปแบบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักที่มาจากบุคคลซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไปของประชากรแต่ละคนในกลุ่ม ซึ่งเมื่อได้ข้อสรุปออกมาจะทำให้ได้รูปแบบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักเกิดจากการยอมรับของประชากรกลุ่มผสม

2) การจัดเตรียมสถานที่จัดทำ Co-Design

โดยเหตุที่กำหนดประชากรออกเป็น 4 กลุ่ม สถานที่ที่ใช้จัดทำ Co-Design จึงต้องแยกออกเป็น 4 โต๊ะห่างกัน โดยมีระยะห่างที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้เกิดการร่วมแสดงความคิดเห็นของแต่ละกลุ่มรบกวนกัน แต่อยู่ภายในห้องเดียวกัน จึงจำเป็นที่จะเป็นห้องขนาดใหญ่ ซึ่งการวิจัยนี้ได้ใช้อาคาร 11 ชั้น 1 ลานกิจกรรม โชน c (ขวามือ) มหาวิทยาลัยศรีปทุม (บางเขน) เป็นที่ประชุมเมื่อวันศุกร์ที่ 11 กันยายน 2563

3) จัดเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำ Co-Design

ผู้วิจัยจัดเตรียมกระดาษแผ่นใหญ่ และเครื่องเขียนสำหรับเขียนคำตอบจากมติของแต่ละกลุ่มพร้อมแท่นติดตั้ง

4) จัดเตรียมเลขานุการกลุ่ม เพื่อทำหน้าที่ในการบันทึกมติของที่ประชุมกลุ่ม

ภาพที่ 5.4 เลขานุการประจำกลุ่มประชากรเฉพาะและประชากรผสม

1.2 ขั้นตอนการดำเนินการ

การดำเนินการแบ่งออกเป็น 2 ช่วง

ช่วงแรก เป็นการจัดทำ Co-Design กลุ่มเฉพาะ การวิจัยใช้เวลาดำเนินการประมาณ 3 ชั่วโมง มีการดำเนินการ ดังนี้

- กลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มเลือกผู้แทนกลุ่มที่จะทำหน้าที่รายงานผลจากข้อตกลงของกลุ่มต่อที่ประชุม เมื่อเสร็จสิ้นการร่วมทำ Co-Design

- ผู้วิจัยนำเสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัยและวัตถุประสงค์ของการจัดทำ Co-Design และร่างรูปแบบกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ซึ่งเป็นคำตอบที่ได้มาจากบทที่ 4 เพื่อเป็นประเด็นแนวทางสำหรับการจัดทำ Co-Design ซึ่งมีโครงสร้างของรูปแบบตามที่กล่าวมาแล้ว

ร่างโครงสร้างรูปแบบกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักที่นำเสนอในการทำ Co-Design เพื่อแต่ละกลุ่มเฉพาะได้ใช้เป็นประเด็นแนวทางการร่วมอภิปรายในกลุ่ม แต่ไม่จำกัดว่าในการอภิปรายจะต้องยึดตามประเด็นเหล่านี้ ประชากรกลุ่มเฉพาะสามารถที่จะนำประเด็นอื่น ๆ ที่คิดว่าเหมาะสมมาอภิปรายได้

คำตอบที่ได้มาจากการอภิปรายในกลุ่มเฉพาะแต่ละกลุ่มจะนำเสนอต่อกลุ่มเฉพาะอื่น โดยผู้แทนกลุ่มเฉพาะของแต่ละกลุ่ม เมื่อมีการนำเสนอต่อที่ประชุมแล้วถือว่าเป็นการเสร็จสิ้นการดำเนินการมีส่วนร่วมออกแบบของประชากรกลุ่มเฉพาะ ซึ่งจะเป็นข้อมูลเพื่อการวิจัยได้นำไปสู่การวิเคราะห์ต่อไป (ดูภาพที่ 5.5)

ภาพที่ 5.5 การอภิปรายและการนำเสนอต่อที่ประชุม

ช่วงที่สอง เป็นการจัดทำ Co-Design แบบกลุ่มผสม การวิจัยใช้เวลาดำเนินการประมาณ 3 ชั่วโมง มีการดำเนินการเช่นเดียวกับกลุ่มเฉพาะ

1.3 ประเด็นนำไปสู่การจัดทำการมีส่วนร่วมออกแบบ, ร่วมออกแบบโครงสร้างของกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก

การวิเคราะห์ในบทที่ 4 ได้คำตอบที่เป็นโครงสร้างของกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ซึ่งเป็นประเด็นนำไปสู่การจัดทำการมีส่วนร่วมออกแบบ, ร่วมออกแบบที่ใช้เป็นแนวทางสำหรับการร่วมออกแบบของกลุ่มประชากร

ซึ่งกลุ่มประชากรจะยึดตามหรือไม่ก็ได้ หรือจะมีการเพิ่มเติมหรือตัดออกบางประเด็นก็ได้ โดยประเด็น Co-Design มี 5 ประเด็น ดังนี้

1. องค์กรควบคุม

1.1 คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ

1.2 หน่วยงานควบคุม

2. การอนุญาต

2.1 เงื่อนไข

2.2 คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

3. การบริหารจัดการเพื่อการป้องกันปัญหา

- ด้านอาชญากรรม

- ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

- ด้านสุขอนามัย

- ด้านสิ่งแวดล้อม

- ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

- ด้านความมั่นคงของประเทศ

4. ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

4.1 ขอบเขตความรับผิดชอบ

4.2 ข้อยกเว้น

4.3 การทำประกันเพื่อคุ้มครองผู้เข้าพัก

5. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน

การจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ทั้ง 5 ด้านนี้ การวิจัยถือว่าเป็นข้อค้นพบที่เป็นร่างคำตอบ เพื่อนำไปสู่การจัดทำกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก และเพื่อให้ได้คำตอบที่เป็นที่ยอมรับของผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง การวิจัยจึงได้นำเอาวิธีวิทยาการวิจัยด้วยวิธีการจัดทำ Co-Design โดยมีแนวคิดว่าการสร้างกฎหมายต้นแบบนั้น คำตอบที่ได้ควรจะมาจากผู้มีส่วนได้เสียที่จะนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบกับคำตอบที่ได้มาจากการวิจัยในเบื้องต้น ซึ่งจะช่วยให้ได้คำตอบที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อันจะทำให้การจัดทำเป็นกฎหมายต้นแบบสามารถใช้เป็นต้นแบบของกฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการใช้บังคับจากโครงสร้างกฎหมายต้นแบบการวิจัยจึงนำไปสู่ประเด็นที่เป็นแนวทางสำหรับการจัดทำ Co-Design

1.4 ผลการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะ

จากประเด็นที่ได้คำตอบของกลุ่มเฉพาะนั้น สามารถแยกผลคำตอบตามประเด็น ได้ดังนี้

ประเด็นองค์กรควบคุม

1) คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ที่พักแรม หมายถึง อสังหาริมทรัพย์ที่ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์โดยการให้เช่าพักซึ่งเรียกเก็บค่าตอบแทน เห็นด้วยที่จะให้มีคณะกรรมการในการส่งเสริมและกำกับเพื่อติดตามการประกอบกิจการ โดยเน้นเชิงส่งเสริมการประกอบกิจการเป็นหลัก เนื่องจากส่วนมากเป็นการหารายได้เสริมในครัวเรือน

กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ที่พักแรม หมายถึง อาคารหรือสถานที่ซึ่งไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นพัก เป็นการบริการชั่วคราวในเชิงธุรกิจ แต่ไม่รวมถึงที่พักของทางราชการ โดยให้มีคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย สาธารณสุข โยธาธิการและผังเมือง ท้องเที่ยว ตำรวจ ฝ่ายปกครอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ

กลุ่มผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ที่พักแรม หมายถึง อสังหาริมทรัพย์ที่ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์โดยการให้เช่าพัก ซึ่งเรียกเก็บค่าตอบแทน อันเป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดรายได้ทางภาษี ในส่วนโครงสร้างของคณะกรรมการต้องประกอบด้วย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชน หน่วยงานสาธารณสุข ตัวแทนของกลุ่มผู้ประกอบการแต่ละประเภท โดยคณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย กำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุม ทั้งนี้ คณะกรรมการจะต้องจำนวนชุดให้น้อยที่สุดและอยู่ในระดับจังหวัด หากมอบอำนาจลงมาที่ระดับอำเภอได้จะเป็นเรื่องที่ดี นอกจากนี้ในการพิจารณาให้ใบอนุญาตจะต้องมีความรวดเร็ว เพราะเป็นเรื่องของการแข่งขันในตลาดที่พัก

กลุ่มผู้บริโภค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ที่พักแรม หมายถึง อสังหาริมทรัพย์หรือ อสังหาริมทรัพย์ที่มีลักษณะเป็นที่พักแรมที่ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์โดยการให้เช่าพักชั่วคราว ซึ่งเรียกว่า การเก็บค่าตอบแทน อันเป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดรายได้ทางภาษี เห็นด้วยที่จะให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจที่พักแรม โดยโครงสร้างของคณะกรรมการจะต้องเป็นแบบบูรณาการระหว่างท้องถิ่นและมีท้องถิ่นที่เข้ามามีส่วนร่วม เช่น สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับกิจการที่พักรวมประเภทนี้ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย และหลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้ให้กิจการดำเนินไปได้ด้วยความเรียบร้อย

2) หน่วยงานควบคุม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นหน่วยงานที่ควบคุมกำกับซึ่งจะมีความเหมาะสมมากกว่ากรมการปกครองหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากการส่งเสริมการประกอบธุรกิจ

กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า กรมการปกครองเป็นหน่วยงานควบคุม กำกับ เนื่องจากการประกอบกิจการมีลักษณะคล้ายกับธุรกิจโรงแรม

กลุ่มผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหมาะสมที่จะเป็น หน่วยงานควบคุมกำกับ เนื่องจากมีความใกล้ชิดกับธุรกิจประเภทนี้ในพื้นที่อยู่แล้ว

กลุ่มผู้บริโภค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการควบคุม โดยมีนายของแต่ละหน่วยเป็นนายทะเบียนในการรับคำร้องการอนุญาต ตรวจสอบ

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ กิจการที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักอยู่ภายใต้การควบคุมของกระทรวงมหาดไทย โดยมีประชากรกลุ่มเฉพาะ 2 กลุ่มเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหมาะสมที่จะเป็นหน่วยงาน ควบคุม และมีประชากรเฉพาะ เห็นว่า หน่วยงานควบคุม คือ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น และกรมการปกครอง อย่างละ 1 กลุ่ม

ประเด็นการอนุญาต

1) เงื่อนไข

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ควรใช้วิธีการจัดแจ้งแทนการอนุญาต เพื่อให้ นายทะเบียนทราบว่าประกอบกิจการอะไร อยู่ที่ไหน เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการดำเนินกิจการ

เห็นด้วยที่จะให้มีนายทะเบียนในการควบคุม กำกับ ติดตาม โดยนายทะเบียนอาจกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ในการแจ้งได้

กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า เห็นด้วยที่จะให้มีระบบอนุญาต โดยจะต้องยื่นขออนุญาตจากนายทะเบียน โดยกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ลักษณะอาคารที่พัก สถานที่จอดรถ และวัตถุประสงค์

กลุ่มผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ควรใช้ระบบอนุญาต โดยการกำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตให้ครอบคลุมกับธุรกิจแต่ละประเภท และแยกประเภทให้ชัดเจน แต่ขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาตต้องง่าย เนื่องจากธุรกิจมีการแข่งขัน

กลุ่มผู้บริโภค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ควรใช้ระบบอนุญาตโดยให้นำเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาปรับใช้โดยอนุโลม

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะ พบว่า มีประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 3 กลุ่ม มีความเห็นว่า ในการประกอบกิจการประเภทนี้ต้องขออนุญาตจากนายทะเบียนเสียก่อน โดยที่กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ เห็นว่า ควรใช้ระบบจดทะเบียนการอนุญาตเพื่อความรวดเร็ว แต่ทั้งนี้ ทุกกลุ่มประชากรมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ไม่ว่าจะใช้ระบบอนุญาตหรือระบบแจ้ง นายทะเบียนอาจกำหนดเงื่อนไขก็ได้

2) คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า คุณสมบัติของผู้จดทะเบียนเป็นไปตามหลักทั่วไป

กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า คุณสมบัติผู้ขออนุญาตและผู้ดูแลนั้น มีดังนี้

- มีอายุไม่ต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์
- มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย
- ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือบุคคลเสมือนไร้ความสามารถ
- ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำ

โดยประมาณ

กลุ่มผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตหรือผู้ดูแลให้เป็นไปตามหลักทั่วไป

กลุ่มผู้บริโภค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ควรใช้ระบบอนุญาต ในส่วนของคุณสมบัติของผู้เกี่ยวข้องให้นำพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาปรับใช้โดยอนุโลม

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ต้องกำหนดคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต โดยเป็นไปตามหลักทั่วไป

ประเด็นการบริหารจัดการเพื่อป้องกัน

- ด้านอาชญากรรม
- ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
- ด้านสุขอนามัย
- ด้านสิ่งแวดล้อม
- ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค
- ด้านความมั่นคงของประเทศ

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีคำตอบที่สอดคล้องกันไปในทิศทางเดียวกันว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดหรืออาจเกิดขึ้นในที่พักประเภทนี้ จำเป็นที่ผู้ประกอบการจะต้องจัดให้มีมาตรการในการป้องกันปัญหาข้างต้น โดยมีนายทะเบียนเป็นผู้ตรวจสอบ กำกับติดตาม นอกจากนี้ ผู้ประกอบการจะต้องจัดทำบันทึกทะเบียนประวัติผู้เข้าพักด้วย โดยประชากรกลุ่มผู้บริโภคได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า จะต้องมีการติดตามผลทุก 6 เดือน หรือ 1 ปี อีกด้วย

ประเด็นความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

1) ขอบเขตความรับผิดชอบ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้ประกอบกิจการจะต้องมีความรับผิดชอบ แต่จะต้องไม่สร้างภาระให้ผู้ประกอบการมากจนเกินไป

กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า จำเป็นที่จะต้องคุ้มครองผู้เข้าพัก โดยผู้ประกอบการมีขอบเขตความรับผิดชอบเทียบเคียงกับความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ รวมทั้ง มาตรฐานของที่พักประเภทโรงแรม

กลุ่มผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้ประกอบกิจการจะต้องมีความรับผิดชอบเพื่อคุ้มครองผู้พักแรม

ผู้กลุ่มบริโศค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้ประกอบกิจการจะต้องจัดให้มีการมีความรับผิดชอบเพื่อความปลอดภัยด้านต่าง ๆ ของผู้ที่เข้าพักแรม

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ผู้ประกอบการจะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัก

2) ข้อยกเว้น

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้ประกอบการจะต้องรับผิดชอบโดยไม่มีข้อยกเว้น

กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มีขอบเขตความรับผิดชอบเทียบเคียงกับความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ รวมทั้งมาตรฐานของโรงแรม

กลุ่มผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า จะต้องมีข้อยกเว้นการจำกัดความรับผิดชอบที่เหมาะสมกับประเภทของกิจการ โดยผู้เข้าพักต้องมีหน้าที่ระวังด้วย และผู้ประกอบการอาจไม่ต้องรับผิดชอบหากได้มีการแจ้งเตือนแล้ว แต่ผู้เข้าพักไม่ปฏิบัติตาม

กลุ่มผู้บริโศค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ข้อยกเว้นความรับผิดชอบให้เป็นไปตามข้อกำหนดของที่พักรแรมแต่ละแห่ง

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะ พบว่า มีประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 3 กลุ่ม เห็นสอดคล้องกันว่า ผู้ประกอบกิจการที่พักรแรมจะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพักโดยไม่มีข้อยกเว้น โดยที่กลุ่มผู้ประกอบการเห็นแตกต่างว่า จะต้องมีข้อยกเว้นความรับผิดชอบให้เหมาะสมกับประเภทของกิจการที่พักร โดยผู้เข้าพักจะต้องมีหน้าที่ระวังด้วย และผู้ประกอบกิจการไม่ต้องรับผิดชอบในกรณีที่มีการแจ้งเตือนแล้ว แต่ผู้เข้าพักไม่ปฏิบัติตาม

3) การทำประกัน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ควรจะต้องมีการทำประกันภัยเพื่อความปลอดภัยด้านชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของผู้เข้าพัก

กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า จะต้องจัดให้มีการทำประกันแต่ต้องไม่เพิ่มภาระให้แก่ผู้เข้าพัก

กลุ่มผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ไม่ควรทำประกัน

กลุ่มผู้บริโภค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ต้องจัดให้มีประกันและยินดีที่จะจ่ายค่าเช่าห้องพักสูงจึ้นกว่าเดิมในส่วนนี้

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะ พบว่า มีประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 3 กลุ่มเห็นสอดคล้องกันว่า ผู้ประกอบกิจการที่พักแรมจะต้องจัดให้มีการทำประกันเพื่อความปลอดภัยด้านชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของผู้เข้าพัก โดยที่กลุ่มผู้ประกอบการเห็นแตกต่างว่า ไม่เห็นด้วยในการทำประกัน

ประเด็นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการประกอบกิจการธุรกิจที่พักแรมประเภทนี้ส่งกระทบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม ระบบนิเวศน์ และประชาชน ดังนั้น ประชาชนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว และร้องเรียน เนื่องจากกิจการเกี่ยวข้องหรือส่งผลกระทบต่อประชาชนโดยตรง

นักวิชาการและนักกฎหมาย

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ประชาชนต้องมีส่วนร่วมของการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน รวมทั้ง มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วย

ผู้ประกอบการ

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ประชาชนต้องมีการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว หรือร้องเรียน โดยอาจมีส่วนร่วมโดยใช้รูปแบบผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ หรือช่องทางโซเชียลมีเดีย

ผู้บริโภค

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า

1. ประชาชนในพื้นที่ต้องมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม และร้องเรียน
2. นักท่องเที่ยวต้องมีส่วนร่วมในการ แจ้งข่าว ร้องเรียน ไปยังนายทะเบียนหรือผ่านสื่อโซเชียลต่าง ๆ

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มเฉพาะ พบว่า ประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มเห็นสอดคล้องกันว่า กิจกรรมที่พักรวมส่งผลกระทบต่อประชาชน ดังนั้น ประชาชนในพื้นที่จะต้องมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม และร้องเรียน

คำตอบที่ได้จากการทำ Co-design ของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม เกี่ยวกับรูปแบบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและห้องพักของประชากรกลุ่มเฉพาะพบว่า ได้ให้นิยามของที่พักแรมประเภทนี้หมายรวมถึง ที่พักแรมทั้งที่เป็นอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ที่นำออกให้เช่าเพื่อหาประโยชน์ในลักษณะชั่วคราวโดยเก็บค่าตอบแทน ซึ่งมีได้ดำเนินการโดยรัฐ หรือสถาบันการศึกษา ส่วนมากจะเห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า จะต้องใช้ระบบจดทะเบียนหรือรับอนุญาตก่อนดำเนินกิจการกับกระทรวงมหาดไทย โดยประชากรกลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นว่าหน่วยงานควบคุม คือ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มนักวิชาการและนักกฎหมายเห็นว่า หน่วยงานควบคุม คือ กรมการปกครอง ส่วนกลุ่มผู้ประกอบการและผู้บริโภคเห็นว่า หน่วยงานควบคุม คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับที่พักรวม จำนวนน้อยชุดที่สุดในการควบคุมกิจการที่พัก เพื่อประโยชน์ในด้านควบคุม ติดตาม ส่งเสริม โดยมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและหลักเกณฑ์ นอกจากนี้ ผู้ประกอบกิจการมีหน้าที่ต้องจัดให้มีระบบป้องกันปัญหาด้านต่าง ๆ รวมทั้ง มีขอบเขตความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพักและจัดให้มีประกันเพื่อคุ้มครองผู้เข้าพัก และประชาชนจะต้องมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม ร้องเรียน หรือแจ้งข่าว (ดูตารางที่ 5.1)

ตารางที่ 5.1 การเปรียบเทียบคำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะ

โครงสร้างของกฎหมายกำกับ ดูแลที่พักแรม	ประชากรกลุ่มเฉพาะ			
	กลุ่ม 1*	กลุ่ม 2*	กลุ่ม 3*	กลุ่ม 4*
1. องค์กรควบคุม				
คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ	✓	✓	✓	✓
หน่วยงานควบคุม				
- กรมการปกครอง	-	✓	-	-
- กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น	✓	-	-	-
- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	-	-	✓	✓

2. ระบบการอนุญาต				
-การแจ้ง	✓	-	-	-
-การอนุญาต	-	✓	✓	
-แจ้งและอนุญาต	-	-	-	✓
3. การบริหารจัดการเพื่อป้องกันปัญหา				
-ด้านอาชญากรรม	✓	✓	✓	✓
-ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง	✓	✓	✓	✓
-ด้านสุขอนามัย	✓	✓	✓	✓
-ด้านสิ่งแวดล้อม	✓	✓	✓	✓
-ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค	✓	✓	✓	✓
-ด้านความมั่นคงของประเทศ	✓	✓	✓	✓
4. ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ				
-ขอบเขตความรับผิดชอบ	✓	✓	✓	✓
-ช้อยกเว้น	x	x	✓	x
-การทำประกัน	✓	✓	✓	x
5. การมีส่วนร่วมของประชาชน				
- การเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน	✓	✓	✓	✓

กลุ่ม 1* เจ้าหน้าที่ของรัฐ

กลุ่ม 2* นักวิชาการและนักกฎหมาย

กลุ่ม 3* ผู้ประกอบการ

กลุ่ม 4* ผู้บริโภค

จากตารางการเปรียบเทียบคำตอบการจัดการระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและห้องพักของประชากรกลุ่มเฉพาะสามารถอธิบายได้ว่า ประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม มีคำตอบในเรื่องของการที่จะต้องมีการส่งเสริมและกำกับผู้ประกอบการที่พักรวมและหน่วยงานควบคุม คือ กระทรวงมหาดไทย ซึ่งกลุ่มเฉพาะ โดยส่วนมากเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความเหมาะสมมากกว่ากรมการปกครองและกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ในส่วนของผู้ประกอบการก่อนเริ่มดำเนินการนั้น มีทั้งต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบและต้องได้รับอนุญาตก่อน โดยสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจากกิจการประเภทนี้ทั้ง 6 ด้านนั้น กลุ่มเฉพาะทุกกลุ่มเห็นด้วยว่า มีปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นจริง ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการจะต้องบริหารจัดการเพื่อป้องกันปัญหาเหล่านั้น ในเรื่องของความรับผิดชอบของผู้ประกอบการทุกกลุ่มเฉพาะเห็นด้วยว่า จะต้องจัดให้มีความ

รับผิดชอบแก่ผู้เข้าพักและทำประกัน ทั้งนี้ กลุ่มผู้ประกอบการเห็นว่า มีข้อกเว้นการจำกัดความรับผิดชอบที่เหมาะสมกับประเภทของกิจการ โดยผู้เข้าพักจะต้องมีหน้าที่ระวังด้วยและอาจไม่ต้องรับผิดชอบ หากได้มีการแจ้งเตือนแล้วแต่ผู้เข้าพักไม่ปฏิบัติตาม นอกจากนี้ ทุกกลุ่มเฉพาะเห็นว่า ประชาชนจะต้องมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว และร้องเรียนด้วย

1.5 ผลการทำ Co- Design ประชากรกลุ่มผสม

ประชากรกลุ่มผสมมาจากการนำเอาประชากรกลุ่มเฉพาะ กลุ่มละ 1 คนมารวมกันเป็น 4 กลุ่ม ทำให้เกิดความหลากหลาย ซึ่งหากนำเอาประเด็นในการทำ Co- Design เกี่ยวกับประชากรกลุ่มเฉพาะ จะทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนตามประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะมีความคิดเห็นที่คล้อยตามกันหรือขัดแย้งกันก็ได้ แต่ก็ต้องมีคำตอบที่เป็นมิตรร่วมกันของกลุ่ม

จากประเด็นที่ได้มาเป็นคำตอบของกลุ่มเฉพาะนั้น สามารถแยกผลคำตอบตามประเด็นได้ดังนี้

ประเด็นองค์กรควบคุม

1) คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มผสมที่ 1

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบาย กำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุม แต่จะต้องไม่มีการแต่งตั้งอนุกรรมการอีก ซึ่งหากมีกรรมการหลายชุดจะทำให้เสียเวลาควรลดขั้นตอนในส่วนนี้

กลุ่มผสมที่ 2

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า ในการควบคุมกิจการที่พักรวมประเภทนี้จะต้องมีคณะกรรมการในการกำหนดนโยบาย และหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งจะทำการดำเนินไปได้ด้วยดี

กลุ่มผสมที่ 3

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า ที่พักรวม หมายถึง ที่พักหรือสถานที่ที่จัดให้พักอาศัย โดยมีคำตอบแทน แต่ไม่รวมถึงที่พักประเภทโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม มีคณะกรรมการดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตหรือไม่อนุญาต ตรวจสอบ รับเรื่อง ร้องเรียน และรายงานผลการดำเนินงาน โดยโครงสร้างของคณะกรรมการจะเป็นแบบเดียวกับคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

กลุ่มผสมที่ 4

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า คำนิยาม หมายถึง สังกาหริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ ที่มีลักษณะเป็นที่พัก ที่อยู่อาศัย หรือห้องพัก ซึ่งมีการเรียกค่าตอบแทน โดยจะต้องมีคณะกรรมการเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและกำกับกิจการให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับกิจการที่พักรักษาประเภทนี้ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย และหลักเกณฑ์ต่าง ๆ

2) หน่วยงานควบคุม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า หน่วยงานในการควบคุมที่เหมาะสมที่สุด คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีผู้บริหารหน่วยงานแต่ละแห่งเป็นนายทะเบียนที่พัก

ประเด็นการอนุญาต

1) เงื่อนไข

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มผสมที่ 1

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า เงื่อนไขในการอนุญาตต้องเปิดกว้าง เพื่อง่ายและมีความรวดเร็วในการขออนุญาต

กลุ่มผสมที่ 2

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า ใช้ระบบจดทะเบียนดีกว่าการอนุญาต โดยกำหนดเงื่อนไขในการจดทะเบียนได้ตามความเหมาะสมเทียบเคียงกับกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

กลุ่มผสมที่ 3

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า เงื่อนไขในการจดทะเบียนหรืออนุญาตจะต้องประกอบด้วยความปลอดภัยของสถานที่และสุขลักษณะ

กลุ่มผสมที่ 4

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า ไม่ว่าจะเป็นการจดทะเบียนหรืออนุญาต ให้เป็นไปตามลักษณะของสถานที่พักรักษาประเภท โดยเงื่อนไขในการอนุญาตให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม โดยที่ไม่สร้างภาระให้ผู้ประกอบการ

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีความเห็นที่แตกต่างกัน คือ ประชากรกลุ่มผสมที่ 1 เห็นว่า ให้ใช้ระบบอนุญาต ประชากรกลุ่มผสมที่ 2 เห็นว่า ให้ใช้ระบบจดทะเบียน ส่วนประชากรกลุ่มผสมที่ 3 และ 4 เห็นว่า ให้ใช้ทั้งระบบจดทะเบียนและอนุญาตตามลักษณะของที่พัก

2) คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตและผู้ดูแล

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มผสมที่ 1

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตและผู้ดูแลให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทั่วไป

กลุ่มผสมที่ 2

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า คุณสมบัติของผู้ขอจัดแจ้งปรับตามความเหมาะสม โดยเทียบเคียงกับกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

กลุ่มผสมที่ 3

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า คุณสมบัติของผู้ประกอบกิจการจะต้องคำนึงถึงอายุ และประวัติอาชญากรรมเป็นสำคัญ

กลุ่มผสมที่ 4

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตามความเหมาะสม โดยเทียบเคียงกับกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีความเห็นสอดคล้องกันว่า คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตหรือผู้ดูแลให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทั่วไป ซึ่งปรากฏอยู่ในกฎหมายต่าง ๆ เช่น กฎหมายว่าด้วยโรงแรมหรือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประเด็นการบริหารจัดการเพื่อป้องกัน

- ด้านอาชญากรรม
- ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
- ด้านสุขอนามัย
- ด้านสิ่งแวดล้อม
- ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค
- ด้านความมั่นคงของประเทศ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่มเห็นร่วมกันว่า ผู้ประกอบการจะต้องจัดให้มีมาตรการด้านต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาเหล่านี้ โดยที่ประชากรกลุ่มผสมที่ 2 มีความเห็นเพิ่มเติมว่า ผู้ประกอบกิจการจะต้องจัดทำมาตรฐานด้านความปลอดภัยแก่ผู้เข้าพักตามภูมิประเทศซึ่งเป็นที่ตั้งของที่พัคนั้น ๆ ด้วย กรณีอาจเกิดภัยพิบัติ ภัยธรรมชาติ เช่น น้ำหลาก

ประเด็นความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

- 1) ขอบเขตความรับผิดชอบ
- 2) คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ผู้ประกอบการจะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัก

2) ข้อยกเว้น

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

กลุ่มผสมที่ 1

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า ผู้ประกอบการจะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัก โดยไม่มีข้อยกเว้น

กลุ่มผสมที่ 2

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า ผู้ประกอบการจะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัก โดยไม่มีข้อยกเว้น

กลุ่มผสมที่ 3

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า มีข้อยกเว้นความรับผิดชอบ หากเป็นความผิดนั้น เกิดขึ้นจากผู้เข้าพักหรือผู้เข้าพักฝ่าฝืนระเบียบ

กลุ่มผสมที่ 4

ประชากรกลุ่มนี้เห็นร่วมกันว่า ผู้ประกอบการมีหน้าที่ที่จะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพักโดยไม่มีข้อยกเว้น

คำตอบที่ได้จากประชากรกลุ่มผสม พบว่า มีประชากรกลุ่มผสมจำนวน 3 กลุ่ม เห็นสอดคล้องกันว่า ผู้ประกอบกิจการที่พักจะต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพักโดยไม่มีข้อยกเว้น โดยที่กลุ่มผสมที่ 3 เห็นแตกต่างว่า มีข้อยกเว้นที่ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบ หากเป็นความผิดนั้น เกิดขึ้นจากผู้เข้าพักหรือผู้เข้าพักฝ่าฝืนระเบียบ

4.3) การทำประกัน

ประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า ผู้ประกอบการจะต้องจัดให้มีการประกัน เพื่อคุ้มครองผู้เข้าพัก

5) ประเด็นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่มเห็นว่า ประชาชนจะต้องเข้ามาส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน โดยที่ประชากรกลุ่มผสมที่ 3 มีความเห็นเพิ่มเติมว่า ประชาชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมในเชิงของการสร้างรายได้ด้วย

สรุปคำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่ม สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันที่จะต้อง สนับสนุนให้มีการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริม และควบคุมกิจการ มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นหน่วยงานควบคุมผ่านนายทะเบียน โดยใช้ระบบจดแจ้งหรืออนุญาตตามแต่ลักษณะของที่พัก

และผู้ประกอบการจะต้องจัดให้มีมาตรการด้านต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในที่พัก ต้องรับผิดชอบผู้เข้าพักเว้นแต่ความผิดนั้นเกิดขึ้นจากผู้เข้าพักหรือผู้เข้าพักฝ่าฝืนระเบียบและจะจัดให้ประกันแก่ผู้เข้าพัก รวมทั้ง ประชาชนจะต้องเข้ามาส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน นอกจากนี้ ประชากรกลุ่มผสมที่ 4 ได้ให้คำนิยามของที่พักประเภทนี้เพิ่มเติมว่า หมายถึง สันหาทรัพย์ซึ่งมีการเรียกค่าตอบแทนจากการให้เช่าพักในลักษณะเป็นการชั่วคราวด้วย ดังตารางที่ 5.2

ตารางที่ 5.2 การเปรียบเทียบคำตอบของประชากรกลุ่มผสม

โครงสร้างของกฎหมายควบคุม ส่งเสริมที่พักแรม	ประชากรกลุ่มผสม			
	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4
1. องค์การควบคุม				
คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ	✓	✓	✓	✓
หน่วยงานควบคุม				
-องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	✓	✓	✓	✓
2. ระบบการอนุญาต				
-การแจ้ง	-	✓	-	-
-การอนุญาต	✓	-	-	-
-แจ้งและอนุญาต	-	-	✓	✓
3. การบริหารจัดการเพื่อป้องกันปัญหา				
-ด้านอาชญากรรม	✓	✓	✓	✓
-ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง	✓	✓	✓	✓
-ด้านสุขอนามัย	✓	✓	✓	✓
-ด้านสิ่งแวดล้อม	✓	✓	✓	✓
-ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค	✓	✓	✓	✓
-ด้านความมั่นคงของประเทศ	✓	✓	✓	✓
4. ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ				
-ขอบเขตความรับผิดชอบ	✓	✓	✓	✓
-ข้อยกเว้น	x	x	✓	x
- การทำประกัน	✓	✓	✓	✓
5. การมีส่วนร่วมของประชาชน				
- การเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน	✓	✓	✓	✓

จากตารางการเปรียบเทียบคำตอบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและห้องพักของประชากรกลุ่มผสมสามารถอธิบายได้ว่า ประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่ม เห็นร่วมกันว่า โครงสร้างของกฎหมายต้นแบบจะต้องประกอบด้วย คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับซึ่งมีอำนาจที่ชัดเจนในการกำหนดนโยบายและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานควบคุม ใช้ระบบการแจ้งและอนุญาตตามลักษณะของที่พัก โดยผู้ประกอบการมีหน้าที่บริหารจัดการเพื่อป้องกันปัญหาด้านอาชญากรรม ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ด้านสุขอนามัย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และด้านความมั่นคงของประเทศ และมีขอบเขตความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัก การจัดให้มีประกันภัยเพื่อคุ้มครองผู้เข้าพัก โดยผู้ประกอบการเป็นผู้รับผิดชอบ รวมทั้ง การมีส่วนร่วมของประชาชน โดยประชากรกลุ่มผสมที่ 3 ได้มีความเห็นว่า มีข้อยกเว้นที่ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น หากความผิดนั้นเกิดขึ้นจากผู้เข้าพักหรือผู้เข้าพักฝ่าฝืนระเบียบ

นอกจากนี้ มีประชากรกลุ่มผสมจำนวน 1 กลุ่ม ได้เสนอแนะว่า ควรจะต้องมีข้อยกเว้นที่ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัก กรณีที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจากผู้เข้าพักหรือผู้เข้าพักฝ่าฝืนระเบียบซึ่งผู้ประกอบการได้แจ้งให้ทราบก่อนแล้ว

1.6 การเปรียบเทียบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและห้องพัก จากผลของการมีส่วนร่วมออกแบบของกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสม

คำตอบที่ได้จากการทำ Co-Design ของประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมเมื่อนำมาเปรียบเทียบระหว่าง 2 กลุ่มนี้ พบว่า มีข้อแตกต่างกันเพียง 2 ประเด็น คือ ประเด็นหน่วยงานควบคุม จากเดิมมีกลุ่มเฉพาะเพียงกลุ่มเดียวที่เห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่มีความเหมาะสม แต่ประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่มเห็นร่วมกันว่า หน่วยงานที่สมควรควบคุมกิจการประเภทนี้คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กับอีกประเด็นหนึ่งก็คือ เปลี่ยนระบบการอนุญาตเป็นจดแจ้งมากขึ้น (ดูตารางที่ 5.3)

ตารางที่ 5.3 การเปรียบเทียบคำตอบของกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสม

การจัดระเบียบที่พักแรม	กลุ่มเฉพาะ	กลุ่มผสม
1. องค์กรควบคุม		
คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ	4	4
หน่วยงานควบคุม		
-กรมการปกครอง	1	-

-กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น	1	-
-องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	2	4
2. ระบบการอนุญาต		
-การแจ้ง	1	1
-การอนุญาต	2	1
-แจ้งและอนุญาต	1	2
มีเงื่อนไขในการแจ้งหรืออนุญาต	4	4
ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้แจ้งหรือขออนุญาต	4	4
3. การบริหารจัดการเพื่อป้องกันปัญหา		
-ด้านอาชญากรรม	4	4
-ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง	4	4
-ด้านสุขอนามัย	4	4
-ด้านสิ่งแวดล้อม	4	4
-ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค	4	4
-ด้านความมั่นคงของประเทศ	4	4
4. ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ		
-ขอบเขตความรับผิดชอบ	4	4
-ข้อยกเว้น	1	1
- การทำประกัน	3	4
5. การมีส่วนร่วมของประชาชน		
- การเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน	4	4
-มีส่วนร่วมด้านผลประโยชน์	-	1

จากตารางการเปรียบเทียบคำตอบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและห้องพักของประชากรกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสมจะเห็นว่า มีความเห็นเหมือนกัน ดังนี้

1. ให้มีคณะกรรมการในการส่งเสริมและกำกับที่พักประเภทนี้ เพื่อกำหนดนโยบายต่าง ๆ โดยมีสาระสำคัญคือ จะต้องให้กิจการดำเนินไปได้ด้วยความรวดเร็ว
2. นายทะเบียนจะกำหนดเงื่อนไขในการแจ้งหรืออนุญาตด้วยก็ได้ และมีการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้แจ้งหรือขออนุญาต

3. เจ้าของกิจการหรือผู้ดูแลและต้องการบริหารจัดการเพื่อให้มีการป้องกันปัญหาด้านต่าง ๆ แต่จะต้องไม่เป็นการเพิ่มภาระให้แก่ผู้ประกอบการมากจนเกินไป

4. ผู้ประกอบการจะต้องมีขอบเขตความรับผิดชอบกับผู้เข้าพัก โดยมีประชากรกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสมอย่างละ 1 กลุ่ม เห็นว่า มีข้อยกเว้นที่ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น หากความผิดนั้นเกิดขึ้นจากการที่ผู้เข้าพักหรือผู้เข้าพักฝ่าฝืนระเบียบ ในส่วนของการจัดให้มีประกัน เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคนั้น มีประชากรกลุ่มเฉพาะ 1 กลุ่ม (กลุ่มผู้ประกอบการ) ไม่เห็นด้วยกับการให้มีประกัน

5. ประชาชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว หรือร้องเรียน โดยมีประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 1 กลุ่ม มีความเห็นเพิ่มเติมว่า ประชาชนในพื้นที่ที่ต้องมีส่วนร่วมในด้านของผลประโยชน์ด้วย เช่น ที่พักแรมจะต้องจัดให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามาจำหน่ายสินค้า ของที่ระลึก อาหารหรือวัตถุดิบในการผลิตอาหารให้ผู้เข้าพักเพื่อเพิ่มรายได้ให้คนในท้องถิ่น

2. การเปรียบเทียบร่างประเด็นการวิจัยที่ค้นพบกับผลการทำ Co - Design

จากข้อค้นพบการวิจัยที่ได้มาจากการวิเคราะห์ดังที่ปรากฏในบทที่ 4 คือ

1. นิยามของที่พักแรมที่ไม่ใช่ในบังคับของโรงแรมและหอพัก หมายถึง อสังหาริมทรัพย์ หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกมาให้เช่าประโยชน์ โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งประโยชน์ตอบแทน

2. การประกอบกิจการที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายควบคุมกำกับโดยตรงนั้น สมควรที่จะมีกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุม กำกับ ส่งเสริม และมีหน่วยงานรับผิดชอบ โดยมีสาระ ดังนี้

1) มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ โดยมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานควบคุม

2) ผู้ประกอบกิจการจะต้องขออนุญาตต่อนายทะเบียนและปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดก่อนดำเนินกิจการ

3) มีการตรวจสอบ ติดตาม กำกับการประกอบกิจการโดยนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

3. ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในที่พักแรมเป็นปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการจะต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไข รวมทั้ง จะต้องมีการจัดทำทะเบียนประวัติผู้เข้าพักและรายงานต่อนายทะเบียน

4. ผู้ประกอบการจะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้เข้าพัก เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้งจัดให้มีประกันผู้เข้าพัก

5. ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม

6. มีการอุทธรณ์

เมื่อนำประเด็นเหล่านั้นไปเป็นประเด็นในการทำการมีส่วนร่วมออกแบบ, ร่วมออกแบบ (Co- Design) นั้น มาเปรียบเทียบกับคำตอบตามประเด็นในการจัดทำกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักตามที่วิเคราะห์ในบทที่ 4 นั้นพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน ยกเว้นเพิ่มเติมประเด็น (ดูตารางที่ 5.4) ดังนี้

1. ประชากรกลุ่มทำ Co-Design ได้เสนอนิยามของที่พักแรมให้ครอบคลุมไปถึงสังหาริมทรัพย์ด้วย เช่น การดัดแปลงรถ ตู้คอนเทนเนอร์ใช้เป็นที่พักชั่วคราวโดยเรียกเก็บเงินหรือค่าตอบแทน

2. ประชากรกลุ่มทำ Co- Design เสนอให้นำระบบการแจ้งมาใช้กับที่พักแรมบางประเภทเพื่อความรวดเร็วในการดำเนินการและเป็นการส่งเสริมธุรกิจ

3. ประชากรกลุ่มทำ Co- Design มีความเห็นว่า กรณีของความรับผิดชอบจะต้องมีขอบเขตของความรับผิดชอบโดยผู้ประกอบการและผู้เข้าพักมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติร่วมกัน

ตารางที่ 5.4 การเปรียบเทียบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก จากผลการวิจัยกับผลจากการทำ Co-Design

โครงสร้างกฎหมายการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก	ผลจากการวิจัย	ผลจากการทำ Co-Design
1. องค์กรควบคุม		
คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ		
-ระดับจังหวัด	-	✓
หน่วยงานควบคุม		
-กรมการปกครอง	-	✓
-กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น	-	✓
-องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	✓	✓
2. ระบบการอนุญาต		
-การแจ้ง	-	✓
-การอนุญาต	✓	✓
-แจ้งและอนุญาต	-	✓

มีเงื่อนงำ	✓	✓
ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้แจ้งหรือขออนุญาต	✓	✓
3. การบริหารจัดการเพื่อป้องกันปัญหา		
-ด้านอาชญากรรม	✓	✓
-ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง	✓	✓
-ด้านสุขอนามัย	✓	✓
-ด้านสิ่งแวดล้อม	✓	✓
-ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค	✓	✓
-ด้านความมั่นคงของประเทศ	✓	✓
4. ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ		
-ขอบเขตความรับผิดชอบ	✓	✓
-ข้อยกเว้น	-	✓
- การทำประกัน	✓	✓
5. การมีส่วนร่วมของประชาชน		
- การเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน	✓	✓
-มีส่วนร่วมด้านผลประโยชน์	-	✓

ตารางเปรียบเทียบการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักระหว่างผลการวิจัยกับผลจากการทำ Co-Design จะเห็นได้ว่า ผลจากการทำ Co-Design ส่วนมากจะสอดคล้องกัน โดยมีข้อคำตอบที่เหมือนกันในกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ดังนี้

1. องค์กรควบคุม

1.1 คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับ

-ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design โดยประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า จะต้องมีการคณะกรรมการเพื่อประโยชน์ในการกำกับและส่งเสริม โดยประชากรกลุ่มเฉพาะบางกลุ่มเห็นว่า ควรมีคณะกรรมการที่พักแรมระดับจังหวัด ประกอบด้วย ท้องเที่ยวและกีฬาจังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตัวแทนกรมการปกครอง และตัวแทนผู้ประกอบการธุรกิจที่พักแรม

-อำนาจหน้าที่ของกรรมการ จากผลการวิจัยและผลจากการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นสอดคล้องกัน โดยเฉพาะประเด็นในการส่งเสริมการกำหนดนโยบาย โดยมีสาระ ดังนี้

- (1) เสนอแผนและมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการกำกับ ดูแล และส่งเสริมกิจการที่พักรวม
- (2) ติดตาม กำกับ ประเมินผลและเสนอแนวทางในการแก้ไขปรับการประกอบกิจการที่พักรวม
- (3) ให้ข้อเสนอแนะแก่นายทะเบียน
- (4) กำหนดมาตรการในการส่งเสริมการประกอบกิจการที่พักรวมให้มีประสิทธิภาพ
- (5) ดำเนินการเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม ตรวจสอบ แจ้งข่าวร้องเรียนเกี่ยวกับกิจการที่พักรวม

1.2 หน่วยงานควบคุม

ผลการวิจัยกับผลจากการทำ Co-Design เห็นเหมือนกันว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักนั้นตั้งอยู่เป็นหน่วยงานควบคุม โดยหัวหน้าหน่วยงานนั้นเป็น “นายทะเบียน”

- (1) นายกองกิจการบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์กรบริหารส่วนตำบล
- (2) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล
- (3) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา
- (4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- (5) ผู้บริหารท้องถิ่นหรือหัวหน้าคณะผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งสำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ทั้งนี้ ไม่รวมถึงองค์กรบริหารส่วนจังหวัด

2. การอนุญาต

2.1 เงื่อนไข

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design โดยประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า จะต้องกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอนุญาตเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะสิ่งอำนวยความสะดวกหรือมาตรฐานการดำเนินกิจการของที่พักรวม เพื่อประโยชน์ในการควบคุม ความปลอดภัยของที่พักรวม การส่งเสริมการประกอบธุรกิจ เป็นต้น

แต่ทั้งนี้ ผลจากการทำ Co-Design พบว่า มีประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมบางกลุ่มได้เสนอแนะว่า ที่พักแรมบางประเภทสมควรใช้ระบบการแจ้งแทนการอนุญาต เพื่อความรวดเร็วในการประกอบกิจการ

2.2 คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตและผู้ดูแล

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design โดยประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า คุณสมบัติของผู้ประกอบกิจการ เป็นไปตามหลักทั่วไปหรือเทียบเคียงกับคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม เช่น

- (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย
- (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (5) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความผิดวินแต่เป็นความผิดโดยประมาท

3. การบริหารจัดการเพื่อการป้องกัน

- ด้านอาชญากรรม
- ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
- ด้านสุขอนามัย
- ด้านสิ่งแวดล้อม
- ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค
- ด้านความมั่นคงของประเทศ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design โดยประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญและเกิดขึ้นได้ในที่พักแรมประเภทนี้ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการที่จะต้องจัดให้มีมาตรการต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหา เช่น

- (1) ดูแลไม่ให้ผู้พักก่อความรำคาญแก่ผู้พักอื่นหรือผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงกับที่พักแรม
- (2) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของที่พักแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข
- (3) ดูแลรักษาสภาพของที่พักแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรงและระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- (4) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

(5) คุณแล้ไม่ไห้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในที่พัคแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่า จะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมืองหรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในที่พัคแรม

นอกจากนี้ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design โดยประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า ผู้ประกอบการต้องจัดให้มีการบันทึก รายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พัคลงในบัตรทะเบียนผู้พัค เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูล การติดตาม ตรวจสอบ

4. ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

4.1 ขอบเขตความรับผิดชอบ

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design โดยประชากรกลุ่มเฉพาะและ ประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า ผู้ประกอบการจะต้องมีขอบเขตความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัค

4.2 ข้อยกเว้น

ผลจากการทำ Co-Design มีประชากรกลุ่มเฉพาะและประชากรกลุ่มผสมบางกลุ่ม มีความเห็นว่า มีข้อยกเว้นความรับผิดชอบหากความผิดเกิดขึ้นจากผู้เข้าพัคหรือฝ่าฝืนระเบียบของที่พัค

4.3 การทำประกันเพื่อคุ้มครองผู้เข้าพัค

ผู้ประกอบการต้องจัดให้มีการประกันภัยเพื่อคุ้มครองชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน ของผู้พัค โดยการกำหนดหลักเกณฑ์ให้เหมาะสมกับที่พัคแต่ละประเภทและไม่เป็นการเพิ่มภาระ ให้ผู้เข้าพัค

5. การมีส่วนร่วมของประชาชน

5.1 การเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design โดยประชากรกลุ่มเฉพาะและ ประชากรกลุ่มผสมทุกกลุ่ม เห็นร่วมกันว่า จะต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม แจ้งข่าว ร้องเรียนเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การหลอกลวงเอาเปรียบ นักท่องเที่ยว การทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ระบบนิเวศน์ รวมทั้ง สอดส่องดูแล รักษาความปลอดภัย ลดความเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่ โดยแจ้งความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง ให้กับเจ้าหน้าที่รัฐที่รับผิดชอบเพื่อป้องกันและปราบปรามไม่ให้เกิดภัยนั้น ๆ

5.2 ผลประโยชน์

มีประชากรกลุ่มผสม 1 กลุ่ม ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่า ประชาชนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วม ด้านผลประโยชน์จากการประกอบการประเภทนี้ด้วย เช่น การสร้างงานหรืออาชีพให้แก่คน ในชุมชน การรับซื้อสินค้าและผลิตภัณฑ์อื่นที่เกี่ยวข้อง อาทิ อาหารและเครื่องดื่ม ของที่ระลึก เพอร์นิเจอร์ ของประดับตกแต่ง เป็นต้น

3. การจัดทำร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรม และหอพัก

การจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักมีความสำคัญ เพื่อให้การกำกับ ดูแล และส่งเสริมกิจการให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรงในการ ประกอบธุรกิจตั้งแต่เริ่มต้น โดยมีมาตรการในการป้องกันปัญหาด้านต่าง ๆ เช่น ด้านอาชญากรรม ด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ด้านความสงบเรียบร้อยและความเป็นระเบียบของบ้านเมือง ด้านสุขอนามัย และด้านความมั่นคงของประเทศ รวมทั้ง ด้านภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวตาม นโยบายของรัฐอย่างเป็นรูปธรรม ด้วยการจัดให้มีกฎหมายเฉพาะว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรม ที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เพื่อให้เป็นกฎหมายต้นแบบ โดยการนำเอาคำตอบที่ได้จากการวิเคราะห์ ตามที่ได้ดำเนินการมาแล้วนั้น มาจัดทำเป็นร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรม ที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก

ในการจัดทำร่างกฎหมายนั้นมีพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมาย และประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาไว้ 9 ด้าน ซึ่งการจัดทำร่างพระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. .... ได้นำเอาหลักการดังกล่าวมาวิเคราะห์ ดังนี้

3.1 หลักเกณฑ์การจัดทำกฎหมาย

ผลของการวิจัยได้คำตอบมาว่าปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเฉพาะเพื่อการควบคุม กำกับ กิจการที่พักแรมไม่ใช่โรงแรมและหอพักให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แต่จะนำมาบังคับใช้เมื่อเกิดปัญหาหรือมีข้อร้องเรียนเกิดขึ้นแล้ว ทำให้ขาดมาตรการในการป้องกัน ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม ส่งผลให้เกิดหรือมีโอกาสดังกล่าวเกิดขึ้นต่าง ๆ เนื่องจาก กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ที่จะนำมาใช้บังคับนั้นกระจายไปตามฉบับต่าง ๆ การมีกฎหมายเฉพาะใช้บังคับจะทำให้การกำกับ ดูแล ส่งเสริมกิจการ และการบริหารจัดการของผู้ประกอบการมีประสิทธิภาพและมีความชัดเจน ในด้านต่าง ๆ เช่น กำหนดให้มีหน่วยงานเฉพาะที่รับผิดชอบ การมีระบบการแจ้งและอนุญาต การ กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบการ ผู้ดูแลตั้งแต่ต้น ตลอดถึงขั้นตอนในการเริ่มกิจการ การบริหาร จัดการ ความรับผิดชอบต่อผู้เข้าพัก การเลิกกิจการ มาตรการลงโทษกับผู้ฝ่าฝืน และการอุทธรณ์ รวมถึง กำหนดหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องในการควบคุม ตรวจสอบ ติดตาม อันเป็นมาตรการ ป้องกันและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในที่พัก ดังนั้น การวิจัยจึงได้คำตอบที่เป็นการยืนยัน ถึงสภาพปัญหาและแนวทางการจัดทำกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่ โรงแรมและหอพักโดยในการจัดทำกฎหมายนี้ได้พิจารณาตามหลักการของพระราชบัญญัติ

หลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้ คือ “โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมาย การตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมาย การรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องและการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย เพื่อประกอบการจัดทำร่างกฎหมาย การเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นต่อประชาชน หลักเกณฑ์การตรวจสอบเนื้อหาของร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับระบบอนุญาต ระบบคณะกรรมการ การใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ และการกำหนดโทษทางอาญา เพื่อให้การตรากฎหมายเป็นไปโดยละเอียดรอบคอบ ไม่สร้างภาระแก่ประชาชนเกินความจำเป็น ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายภายหลังเมื่อกฎหมายมีผลบังคับแล้ว เพื่อพัฒนากฎหมายให้ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป และการเข้าถึงบทบัญญัติของกฎหมายของประชาชน ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 77 ประกอบกับมาตรา 258 ค. ด้านกฎหมาย (1) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

การจัดทำกฎหมายนั้นมีพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 เพื่อตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมายตามหมวด 3 การตรวจสอบเนื้อหาของร่างกฎหมาย มาตรา 21 ได้บัญญัติให้หน่วยงานของรัฐต้องตรวจสอบและพิจารณาจัดทำร่างกฎหมายให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ 9 ด้าน ดังต่อไปนี้

1) สอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ โดยในกรณีที่มีการจัดทำร่างพระราชบัญญัติหรือประมวลกฎหมายต้องสอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญด้วย

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 และไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ดังนี้

1.1) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 3 ว่าด้วยเรื่องของสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา 40 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ การจำกัดเสรีภาพจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ การแข่งขันอย่างเป็นธรรม การป้องกันหรือขจัดการกีดกันหรือการผูกขาด การคุ้มครองผู้บริโภค การจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพียงเท่าที่จำเป็นหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น ซึ่งการประกอบกิจการหรือธุรกิจที่พักรแรม หรืออาชีพขายบริการที่พักรหรือให้เช่าที่พักนั้น เป็นสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในการประกอบอาชีพ เนื่องจาก

ประเทศที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยและมีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม รัฐจะกำกับดูแลให้การดำเนินธุรกิจของเอกชนเป็นไปโดยเสรีและเป็นธรรม

1.2) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 5 หน้าที่ของรัฐ มาตรา 61 รัฐต้องจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการรู้ข้อมูลที่เป็นจริง ด้านความปลอดภัย ด้านความเป็นธรรม ในการทำสัญญาหรือด้านอื่นใดอันเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ในการประกอบกิจการที่แพคเกจนั้นเกี่ยวข้องกับบุคคลจำนวนมาก อีกทั้งส่งผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาด้านสุขอนามัย ด้านสิ่งแวดล้อม และปัญหาด้านการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เป็นต้น รัฐจึงได้ตรากฎหมายเพื่อควบคุม กำกับการค้าบริการให้เป็นด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อเป็นหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิของผู้เข้าพักซึ่งเป็นผู้บริโภค

2) สอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ยุทธศาสตร์ที่ 3 แนวทางการพัฒนาที่มีความสำคัญสูงและสามารถผลักดันสู่การปฏิบัติ ข้อ 3.2 การเสริมสร้างและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการ โดยการสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่คนในชุมชนอย่างทั่วถึง อันจะนำมาซึ่งความเข้มแข็งของเศรษฐกิจในภาพรวม และเศรษฐกิจฐานรากตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมีแนวทางการพัฒนาภาคบริการและการท่องเที่ยว โดยการเสริมสร้างขีดความสามารถการแข่งขันในเชิงธุรกิจของภาคบริการที่มีศักยภาพ

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก มีความสอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่กำกับและส่งเสริมกิจการที่พักแรม (Accommodation Business) หรือการประกอบธุรกิจขายบริการที่พักหรือให้เช่าที่พัก เพื่อประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจซึ่งถือได้ว่าเป็นแหล่งที่ทำให้เกิดการสร้างงานและอาชีพให้แก่คนในชุมชน เป็นแหล่งนำเงินได้เข้าสู่ประเทศและหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ เป็นแหล่งรับซื้อสินค้าและผลิตภัณฑ์อื่นที่เกี่ยวข้อง อาทิ อาหารและเครื่องดื่มของที่ระลึก เพอร์นิเจอร์ ของประดับตกแต่ง ฯลฯ รวมทั้ง สนับสนุนกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและส่งเสริมการลงทุน นอกจากนี้ ยังเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ

3) ต้องสอดคล้องกับหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ได้กำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอน วิธีปฏิบัติที่ชัดเจนในการบริหารจัดการที่พักแรม เพื่อให้การดำเนินการมีประสิทธิภาพภายใต้หลักนิติธรรม ตามหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance Framework) ในหลักการประสิทธิภาพและหลักนิติธรรม

4) การยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมกความจำเป็นหรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพเพื่อไม่ให้เป็นการกระทบประชาชน

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นใหม่ทั้งฉบับเพื่อใช้เป็นกฎหมายเฉพาะเพื่อให้มีความเหมาะสมต่อการจัดการกำกับ ดูแลที่พักแรม โดยมีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน และกฎหมายไม่มีลักษณะเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพที่เป็นกระทบประชาชน ในทางกลับกันกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ถือเป็นกฎหมายที่บัญญัติให้มีการจัดการเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชนและความเป็นระเบียบเรียบร้อย

5) ไม่ใช่ระบบอนุญาต เว้นแต่มีเหตุจำเป็นเพื่อรักษาประโยชน์ของประเทศไทยหรือประชาชนหรือมีกรณีจำเป็น ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ทั้งนี้ ในกรณีที่ต้องมีระบบอนุญาต การกำหนดระยะเวลาหรือขั้นตอนในการพิจารณาขึ้นคำขออนุญาตดำเนินการต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงหลักการและสาระสำคัญของกฎหมายเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก กำหนดให้ผู้ประกอบกิจการที่พักแรมแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อนเริ่มดำเนินการ โดยมีที่พักแรมบางประเภทเท่านั้นที่กำหนดให้ต้องขอรับอนุญาตก่อน เนื่องจากมีความจำเป็นที่จะต้องตรวจสอบความพร้อมด้านต่าง ๆ เช่น สถานที่ มาตรการป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นในที่พัก แต่ทั้งนี้ ได้มีหลักเกณฑ์ ขั้นตอน วิธีปฏิบัติที่ชัดเจน และมีความเหมาะสมในการกำกับ ควบคุม ส่งเสริมกิจการโดยปรากฏอยู่ในหมวด 2 การประกอบกิจการที่พักแรม

6) ไม่ใช่ระบบคณะกรรมการ เว้นแต่เพื่อกำหนดนโยบาย หรือกำกับ หรือกำหนดหลักเกณฑ์หรือเพื่อการอื่นที่จำเป็น ทั้งนี้ ในกรณีที่น่าระบบคณะกรรมการมาใช้ ให้ระบุให้ชัดเจนด้วยว่ามติของคณะกรรมการผูกพันหน่วยงานที่มีผู้แทนเป็นกรรมการ โดยตำแหน่งด้วย

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เป็นกฎหมายที่มีการนำระบบคณะกรรมการ เพื่อกำหนดนโยบาย หลักเกณฑ์ หรือการกำกับ ติดตาม และส่งเสริมกิจการ โดยระบุขอบเขตอำนาจหน้าที่ชัดเจน ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีตัวแทนของผู้ประกอบการเป็นกรรมการด้วย เพื่อให้การบริหารจัดการที่พักแรมเป็นไปตามวัตถุประสงค์ โดยปรากฏอยู่ในหมวด 1 คณะกรรมการ

7) การมีบทบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีดุลยพินิจในการออกคำสั่งทางปกครอง หรือดำเนินการทางปกครอง ให้กระทำได้เท่าที่จำเป็น ทั้งนี้ ในกรณีที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ

มีดุลยพินิจให้กำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลยพินิจและระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่เป็นสาระสำคัญไว้ในร่างกฎหมายให้ชัดเจน

กฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ไม่มีบทบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีดุลยพินิจในการออกคำสั่งทางปกครองหรือดำเนินกิจการทางปกครอง โดยได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้ประกอบการทราบแล้วว่า กรณีใดที่จะใช้คำสั่งทางปกครอง เช่น สั่งให้ระงับการกระทำ ให้ดำเนินการแก้ไข หรือเพิกถอนการแจ้งหรือใบอนุญาต โดยปรากฏอยู่ในหมวด 3 มาตรการในการบริหารจัดการ และหมวด 4 ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

8) การกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดใด ให้คำนึงถึงหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(ก) การกระทำนั้นต้องกระทบต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง และมีผลกระทบต่อส่วนรวม

(ข) เป็นกรณีไม่สามารถใช้มาตรการอื่นใดเพื่อบังคับใช้กฎหมายอย่างได้ผล

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องประโยชน์สาธารณะที่มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันปัญหาหรือผลกระทบต่อความมั่นคง หรือความปลอดภัยของประเทศ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง และมีผลกระทบต่อส่วนรวม โดยใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

9) หลักเกณฑ์อื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ยังไม่ปรากฏถึงหลักเกณฑ์ตามกฎหมายอื่นที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

จากการตรวจสอบกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ตามหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายเพื่อตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมาย ทั้ง 9 หลักการนี้ พบว่าไม่ได้ขัดแย้งกับหลักเกณฑ์ทั้ง 9 ข้อแต่อย่างใด

3.2 การจัดทำร่างโครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรม และหอพัก

การจัดทำร่างโครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก มีประเด็นเนื้อหาสาระที่สำคัญ และจัดทำเป็นร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เพื่อเสนอเป็นพระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. .... ได้นำเอาร่างที่ได้จัดทำมานั้นไปสู่การสัมมนารับฟังความคิดเห็น (Hearing) จากองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบที่พักแรม นักกฎหมาย นักวิชาการ ผู้ประกอบกิจการที่พัก ประชาชน และผู้มีส่วนได้เสีย เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม

2563 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อนำเอาข้อวิพากษ์ที่ได้มานำไปสู่การปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติมให้เป็นร่างกฎหมายที่มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและเหมาะสมที่จะเป็นกฎหมายที่สามารถนำไปบังคับใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้การควบคุมกำกับ ดูแล ส่งเสริมกิจการที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและ หอพัก รวมทั้ง ให้มีการบริหารจัดการและการให้บริการที่มีมาตรฐาน

กฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เป็นการจัดทำร่างกฎหมายเพื่อการควบคุม กำกับ และส่งเสริมกิจการที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและ หอพัก ซึ่งยังไม่มียกกฎหมายเฉพาะที่นำมาใช้บังคับ จึงจัดทำขึ้นเป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ

3.3 พระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. ....

กฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เป็นการจัดทำร่างกฎหมายเพื่อการควบคุม กำกับ และส่งเสริมกิจการที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและ หอพัก ซึ่งยังไม่มียกกฎหมายเฉพาะที่นำมาใช้บังคับ จึงจัดทำขึ้นเป็นพระราชบัญญัติ โดยมีโครงสร้าง ร่างกฎหมาย ดังนี้

โครงสร้างร่างพระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. .... ประกอบด้วยบทบัญญัติทั้งหมด 31 มาตรา แบ่งเป็น 8 หมวด และบทเฉพาะกาล ดังนี้

บททั่วไป (มาตรา 1 - มาตรา 5)

หมวด 1 คณะกรรมการกำกับและส่งเสริม (มาตรา 6 - มาตรา 8)

หมวด 2 นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา 9 - มาตรา 11)

หมวด 3 การแจ้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ (มาตรา 12 - มาตรา 17)

หมวด 4 ผู้ประกอบการและผู้ดูแล (มาตรา 18 - มาตรา 22)

หมวด 5 มาตรการส่งเสริม (มาตรา 23)

หมวด 6 การมีส่วนร่วมของประชาชน (มาตรา 24)

หมวด 7 บทกำหนดโทษ (มาตรา 25 - มาตรา 29)

หมวด 8 อุทธรณ์ (มาตรา 30)

บทเฉพาะกาล (มาตรา 31)

หลักการและเหตุผล

เนื่องจากการประกอบธุรกิจที่พักรวมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักเป็นกิจการที่มี ลักษณะเป็นการพาณิชย์และการให้บริการที่ได้รับความนิยม และเพื่อให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์ชาติ อันจะเป็นประโยชน์ในการก่อให้เกิดรายได้ของประชาชนในท้องถิ่น ความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชน เกิดการจ้างงาน ส่งเสริมให้เกิดการลงทุน การรักษาสีสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์ อีกทั้ง การประกอบ

กิจการประเภทนี้เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนจำนวนมาก จึงกำหนดหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการประกอบธุรกิจ เพื่อก่อให้เกิดความยุติธรรมและสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยแก่สังคม รวมทั้ง ป้องกันไม่ให้เกิดเหตุบางอย่างอันอาจส่งผลให้เกิดปัญหาหรือความไม่สงบขึ้นในสังคม และยกระดับมาตรฐานการประกอบการและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้ง เพื่อให้ผู้เข้าพักได้รับการบริการที่มีคุณภาพและเป็นธรรม อีกทั้ง มีมาตรการในการมีส่วนร่วมของประชาชนและมาตรการส่งเสริมธุรกิจที่เหมาะสม โดยกำหนดให้ผู้ประกอบการกิจการที่พักแรมประเภทนี้ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบหรือขอรับอนุญาต

ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. .... พร้อมหลักการและเหตุผล (ดูตารางที่ 5.5)

ตารางที่ 5.5 ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. .... พร้อมหลักการและเหตุผล

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
บททั่วไป		
1	พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	เพื่อให้มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ที่มีความชัดเจนและมีมาตรการที่เหมาะสมในการกำกับดูแล ส่งเสริมกิจการที่พักแรม รวมทั้ง ให้มีการบริหารจัดการและการให้บริการที่มีมาตรฐาน จึงจำเป็นต้องมีการตราพระราชบัญญัตินี้
2	พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา	เพื่อให้มีการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อนที่กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ
3	มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “ที่พักแรม” หมายความว่า 1) อสังหาริมทรัพย์ หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของหรือ ผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์ โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งประโยชน์ตอบแทน 2) สงหาิมทรัพย์ที่ดัดแปลงใช้เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของหรือ ผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์	เป็นการให้คำนิยามความหมายเฉพาะสำหรับกฎหมายฉบับนี้ เพื่อกำหนดขอบเขตของกฎหมายให้มีความชัดเจน และสร้างความเข้าใจร่วมกันของผู้ที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
	<p>โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งประโยชน์ตอบแทน</p> <p>“ประเภทของที่พักแรม” มีดังนี้</p> <p>(1) ที่พักแรมประเภทที่ 1 คือ ที่พักแรมที่เป็นสังหาริมทรัพย์</p> <p>(2) ที่พักแรมประเภทที่ 2 คือ ที่พักแรมที่มีขนาดห้องพักไม่เกิน 4 ห้อง หรือผู้เข้าพักไม่เกิน 20 คน</p> <p>(3) ที่พักแรมนอกเหนือจากประเภทที่ 1 และ 2 ซึ่งไม่สามารถปรับปรุง แก้ไข หรือดำเนินการให้เป็นโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมหรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพักได้ โดยผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการ</p> <p>“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้แจ้งหรือขอรับใบอนุญาตประกอบการที่พักกับนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“ผู้เข้าพัก” หมายความว่า บุคคลซึ่งเข้าพักในที่พักแรมโดยการจ่ายค่าตอบแทน ไม่ว่าจะตนเองหรือบุคคลอื่นเป็นผู้จ่าย ในลักษณะเป็นประโยชน์แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่พัก</p> <p>“การบริหารจัดการ” หมายความว่า กระบวนการบริหารจัดการการดำเนินธุรกิจที่พักแรมและการให้บริการ</p> <p>“มาตรการ” หมายความว่า สภาพบังคับที่นำมาใช้บังคับเพื่อการควบคุม กำกับ ส่งเสริมตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“นายทะเบียน” หมายความว่า</p> <p>(1) นายกองกิจการบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล</p> <p>(2) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล</p> <p>(3) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา</p> <p>(4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร</p>	

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
	<p>(5) ผู้บริหารท้องถิ่นหรือหัวหน้าคณะผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งสำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ทั้งนี้ ไม่หมายความรวมถึง องค์กรบริหารส่วนจังหวัด</p> <p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p>	
4	<p>ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงระเบียบ หรือประกาศ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>กฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้</p>	<p>เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ในการตรากฎหมาย จึงจำเป็นต้องกำหนดให้มีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ มีอำนาจดำเนินการหรือปฏิบัติตามกฎหมาย และให้สามารถออกกฎ ระเบียบ หรือประกาศได้ในส่วนที่เป็นอำนาจของตนเอง</p>
5	<p>เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมาตรฐานของที่พักแรม รักษาคุณภาพความปลอดภัยของที่พักแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจ รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวกหรือมาตรฐานการดำเนินกิจการที่พักแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในที่พักแรมด้วย</p>	<p>เพื่อให้รัฐมนตรีได้ออกกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการซึ่งเป็นรายละเอียดที่จะต้องปฏิบัติตามที่ พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดไว้</p>
หมวด 1 คณะกรรมการกำกับและส่งเสริม		
6	<p>ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการที่พักแรมจังหวัด” ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธาน ทวีปชากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ท้องเที่ยวและกีฬาจังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด ปลัดจังหวัด ตัวแทนผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตัวแทนของชุมชนที่ประชาชนเสนอจำนวนหนึ่งคน ตัวแทน</p>	<p>เป็นการกำหนดองค์ประกอบ จำนวนและคุณสมบัติของคณะกรรมการ เพื่อทำหน้าที่และความรับผิดชอบ</p>

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรม ที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
	ผู้ประกอบกิจการที่พักแรม และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสามคนซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านที่พักแรมหรือด้านการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงการกระจายผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ตามประเภทของที่พักแรมเป็นกรรมการ ให้ท้องถิ่นจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ และเจ้าหน้าที่สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด จำนวน 2 คน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ	
7	<p>ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) กำหนดนโยบายและแผน รวมทั้งมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการกำกับ ดูแล และส่งเสริมกิจการที่พักแรม (2) ติดตาม กำกับ ประเมินผลและเสนอแนะทางการแก้ไขปรับการประกอบกิจการที่พักแรม (3) ให้ข้อเสนอแนะแก่นายทะเบียน (4) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ (5) กำหนดมาตรการในการส่งเสริมการประกอบกิจการที่พักแรมให้มีประสิทธิภาพ (6) ดำเนินการเพื่อให้มีการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการ เฝ้าระวัง ติดตาม ตรวจสอบ แจ้งข่าว หรือร้องเรียนเกี่ยวกับกิจการที่พักแรม (7) จัดทำรายงานประจำปี การส่งเสริม และกิจการอื่นที่เกี่ยวข้องเสนอต่อรัฐมนตรี (8) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย 	เพื่อกำหนดขอบเขตแห่งอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการให้มีความชัดเจนในการกำกับและส่งเสริมกิจการที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย
8	ในการปฏิบัติหน้าที่ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร	เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ให้คณะกรรมการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรม ที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
หมวด 2 นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่		
9	<p>ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) เข้าไปในที่พักแรมเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(2) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ เพื่อตรวจสอบในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการประกอบกิจการที่พักแรมโดยไม่ได้รับแจ้งหรือไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(3) เรียกผู้ประกอบการที่พักแรมหรือบุคคลที่ทำงานในที่พักแรมมาให้ถ้อยคำ หรือชี้แจง หรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการจัดการที่พักแรม</p>	<p>เป็นการกำหนดหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้</p>
10	<p>เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่า ผู้ประกอบการกระทำการดังต่อไปนี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำนั้น หรือดำเนินการแก้ไขได้ตามที่เห็นสมควร หรือระงับการดำเนินกิจการชั่วคราว หรือเพิกถอนการแจ้งหรือใบอนุญาต</p> <p>(1) ผ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(2) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(3) ใช้หรือยินยอมให้ใช้ที่พักแรมเป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้ามนุษย์ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนการแจ้งหรือใบอนุญาต</p>	<p>เป็นการกำหนดหน้าที่ของนายทะเบียนเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้</p>

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรม ที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
11	นายทะเบียนต้องคุ้มครองสิทธิของประชาชนตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้	เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนตามกฎหมายฉบับนี้
หมวด 3 การแจ้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ		
12	ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการที่พักแรม เว้นแต่จะได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ หรือรับใบอนุญาตจากนายทะเบียน โดยวิธีการแจ้ง การขอใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ดังนี้ (1) ที่พักแรมประเภทที่ 1 และ 2 เมื่อจะประกอบกิจการจะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อน (2) ที่พักแรมประเภทที่ 3 เมื่อจะประกอบกิจการจะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน	เพื่อเป็นการกำหนดวิธีการในการประกอบกิจการที่พักแรมให้ผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้
13	ที่พักแรมที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อนเริ่มดำเนินกิจการนั้น ผู้ประกอบกิจการจะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าก่อนวันเริ่มกิจการไม่น้อยกว่า 15 วัน ทั้งนี้ หากนายทะเบียนพบว่ามีการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ในภายหลัง อาจสั่งให้แก้ไขหรือยกเลิกการรับแจ้งนั้นได้	เพื่อเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอนให้ผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้
14	ที่พักแรมที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ต้องได้รับอนุญาต เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้นายทะเบียนตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ หากคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามมาตรา 4 ให้นายทะเบียนแจ้งผลการตรวจสอบให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในห้าวันทำการนับแต่วันยื่นคำขอ พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไข หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้วผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องให้นายทะเบียนคืนคำขอแก่ผู้ขอรับใบอนุญาต	เพื่อเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอนให้ผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรม ที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
15	<p>ใบอนุญาตที่นายทะเบียนจะออกให้แก่ผู้ขอได้นั้น ผู้ขอจะต้องดำเนินการในส่วนของสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการ ดำเนินกิจการที่พักแรมตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดใน กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 4 ประกอบมาตรา 5 และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย ผังเมืองและกฎหมายว่าด้วยควบคุมอาคารแล้ว</p> <p>ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออกใบอนุญาต หรือไม่ออกใบอนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับ ใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอ</p>	<p>เพื่อเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอนให้ ผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้</p>
16	<p>ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับที่พักแรมที่ระบุชื่อไว้ใน ใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุ 3 ปี นับแต่วันที่ออก ใบอนุญาต</p>	<p>เพื่อเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอนให้ ผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้</p>
17	<p>การขอต่ออายุใบอนุญาตให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่น คำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่ง ถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต</p>	<p>เพื่อเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอนให้ ผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้</p>
หมวด 4 ผู้ประกอบการและผู้ดูแล		
18	<p>ผู้ดูแลที่พักต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย (4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ ความสามารถ (5) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความ ผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดความผิดตาม กฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปราม การค้ำมนุษย์หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี 	<p>เพื่อเป็นการกำหนดคุณสมบัติหรือข้อห้าม ของผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้</p>

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
19	<p>ผู้ประกอบกิจการและผู้ดูแลที่พักแรมมีหน้าที่ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) ดูแลไม่ให้ผู้พักก่อความรำคาญแก่ผู้พักอื่นหรือผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงกับที่พัก</p> <p>(2) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของที่พักแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข</p> <p>(3) ดูแลรักษาสภาพของที่พักแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น</p> <p>(4) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ</p> <p>(5) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัยอุทกภัยหรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในที่พักแรม</p> <p>(6) ดูแลไม่ให้นำบุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในที่พักแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมืองหรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในที่พักแรม</p>	<p>เป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการและผู้ดูแลให้ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ เพื่อเป็นการป้องกัน แก้ไขปัญหาที่เกิดหรืออาจเกิดจากการประกอบกิจการ</p>
20	<p>ผู้ประกอบกิจการและผู้ดูแลที่พักต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพักโดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก หากผู้พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และเข้าพักตามลำพังให้ผู้ประกอบกิจการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับและนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากมีการลงทะเบียน และส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวัน ไปให้นายทะเบียนทุกสัปดาห์</p>	<p>เป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ เพื่อเป็นการป้องกัน แก้ไขปัญหาที่เกิดหรืออาจเกิดจากการประกอบกิจการ</p>
21	<p>ผู้ประกอบกิจการต้องจัดให้มีการประกันภัยเพื่อคุ้มครองชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้พัก</p>	<p>เป็นการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้เข้าพัก</p>

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรม ที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
	ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา	
22	ผู้ประกอบการจะต้องจัดให้มีข้อความรับผิดชอบต่อ ชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของผู้เข้าพัก และแจ้งให้ ผู้เข้าพักทราบ	เป็นการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้เข้าพัก
หมวด 5 มาตรการส่งเสริม		
23	ที่พักแรมที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้และได้รับความ เห็นชอบจากคณะกรรมการ ได้รับสิทธิประโยชน์และ การสนับสนุน ดังนี้ (1) ลดหย่อน หรือยกเว้นภาษี (2) ได้รับการประชาสัมพันธ์จากรัฐ (3) ได้รับประกาศนียบัตรหรือประกาศเกียรติคุณ	เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมกิจการที่พักแรม ตามพระราชบัญญัตินี้
หมวด 6 การมีส่วนร่วมของประชาชน		
24	ประชาชนมีสิทธิเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการที่พักแรม ดังต่อไปนี้ (1) การเฝ้าระวัง (2) ติดตาม (3) แจ้งข่าว (4) ร้องเรียน	เพื่อเป็นการรับรองสิทธิของประชาชน
หมวด 7 บทกำหนดโทษ		
25	ผู้ใดประกอบกิจการที่พักแรมโดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 (1) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท	เพื่อให้มีมาตรการในการควบคุมการประกอบ กิจการ และลงโทษกับผู้ฝ่าฝืน
26	ผู้ใดประกอบกิจการที่พักแรมโดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 (2) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับ ไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ	เพื่อให้มีมาตรการในการควบคุมการประกอบ กิจการ และลงโทษกับผู้ฝ่าฝืน
27	ผู้ใดประกอบกิจการที่พักแรมโดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 20 มาตรา 21 และมาตรา 22 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ห้าพันบาท	เพื่อให้มีมาตรการในการควบคุมการประกอบ กิจการ และลงโทษกับผู้ฝ่าฝืน

มาตรา	ร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ.	หลักการและเหตุผล
28	ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 9 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ	เพื่อให้มีมาตรการในการควบคุมการประกอบกิจการ และลงโทษกับผู้ฝ่าฝืน
29	บรรดาความคิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้นายทะเบียนเปรียบเทียบได้ เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา	เพื่อให้การลงโทษเป็นไปด้วยความรวดเร็ว และไม่สร้างคดีขึ้นสู่ศาล
หมวด 8 การอุทธรณ์		
30	ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 13 และมาตรา 15 ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด	เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเป็นแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ในพระราชบัญญัตินี้
บทเฉพาะกาล		
31	บรรดากิจการที่พักแรมที่ได้ดำเนินกิจการก่อนมีกฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศตามพระราชบัญญัติให้ดำเนินการต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายฉบับนี้	เพื่อให้เกิดความชัดเจนกับการประกอบกิจการที่พักแรมที่เกิดขึ้นก่อนกฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

4. การสัมมนารับฟังความคิดเห็น (Hearing)

เมื่อการวิจัยได้คำตอบจากผลของการวิเคราะห์และนำคำตอบที่ได้มาจัดทำเป็นร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักแล้ว ดังนั้น เพื่อที่จะทำให้กฎหมายที่ยกร่างมานั้นมีความสมบูรณ์ สามารถนำไปใช้ได้จริง

การวิจัยจึงได้จัดสัมมนารับฟังความคิดเห็น (Hearing) เมื่อวันจันทร์ ที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2563 ณ ห้องเธียเตอร์ ชั้น 3 อาคาร 40 ปีมหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร ประชากรที่เกี่ยวข้องคือ เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบกิจการที่พักแรม นักกฎหมาย นักวิชาการ ผู้บริโภค จำนวน 30 คน (ดูภาพที่ 5.6)

ภาพที่ 5.6 การรับฟังความคิดเห็น (Hearing)

ทั้งนี้ ในการเข้าร่วมรับฟังความคิดเห็นเป็นไปตามวิธีวิทยาการวิจัยที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 โดยให้ผู้เข้าร่วมทำ Hearing ได้วิพากษ์ (Comment) และให้ข้อเสนอแนะ เพื่อผู้วิจัยจะได้นำไปวิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้คำตอบที่สมบูรณ์มากที่สุดที่จะนำไปประกอบการร่างพระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. .... โดยมีกระบวนการดำเนินการ Hearing ดังต่อไปนี้

กระบวนการจัดทำ Hearing มีขั้นตอน คือ

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตาม Power point โดยมีสาระสำคัญ คือ ความเป็นมาของปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย วัตถุประสงค์การวิจัย วัตถุประสงค์การทำ Hearing วิธีวิทยาการวิจัยที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล เนื้อหาที่วิจัยประกอบด้วย กฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจที่พักแรม ได้แก่ กฎหมาย The Minpaku Home Sharing Law , 2018 (พ.ศ. 2561) ของประเทศญี่ปุ่น Regulations for the Management of Home Stay Facilities, 2001 (พ.ศ. 2554) ของสาธารณรัฐประชาชนจีน และกฎหมายไทย ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตลอดจนแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการ

ป้องกันอาชญากรรม การบริการ การคุ้มครองผู้บริโภค ความมั่นคงของรัฐและความสงบเรียบร้อย และความต้องการของมนุษย์ เป็นต้น

ข้อค้นพบผลการวิจัยที่นำเสนอเป็น โครงร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบ ที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เพื่อนำไปจัดทำเป็นพระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก โดยมีโครงสร้างของกฎหมายประกอบด้วย

บททั่วไป (มาตรา 1 - มาตรา 5) เป็นการระบุนิยามของชื่อกฎหมาย วันที่บังคับใช้นิยามความหมายที่สำคัญเพื่อให้ทราบถึงขอบเขตของเนื้อหาฉบับนี้ที่จะใช้บังคับ รวมถึงผู้รักษาการที่มีอำนาจออกกฎ ระเบียบ หรือประกาศได้ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

หมวด 1 คณะกรรมการกำกับและส่งเสริม (มาตรา 6 - มาตรา 8) เป็นข้อกำหนดที่กำหนดองค์กรผู้ที่เข้ามาทำหน้าที่ในการบริหารจัดการที่พักแรม ซึ่งประกอบไปด้วย หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนที่เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย กำกับ ติดตาม ส่งเสริม และเสนอแนะ ตลอดจนมีการกำหนดขอบเขตแห่งอำนาจหน้าที่ของกรรมการไว้อย่างชัดเจน

หมวด 2 นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา 9 - มาตรา 15) เป็นการกำหนดหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติตามกฎหมาย และให้การคุ้มครองสิทธิของประชาชน

หมวด 3 การแจ้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ (มาตรา 16 - มาตรา 17) เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ในการประกอบกิจการที่พักแรมและใบอนุญาต

หมวด 4 ผู้ประกอบการและผู้ดูแล (มาตรา 18 - มาตรา 22) เป็นข้อกำหนดที่กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการที่พักแรม

หมวด 5 มาตรการส่งเสริม (มาตรา 23) เป็นหลักเกณฑ์ที่กำหนดแนวทางในการส่งเสริมกิจการที่พักแรม

หมวด 6 การมีส่วนร่วมของประชาชน (มาตรา 24) เป็นการรับรองสิทธิของประชาชน

หมวด 7 บทกำหนดโทษ (มาตรา 25 - มาตรา 29) เป็นการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือกระทำผิดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการควบคุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดที่สร้างความเสียหายต่อสังคมหรือส่วนรวมให้เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมาย

หมวด 8 อุทธรณ์ (มาตรา 30) เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเป็นแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ในพระราชบัญญัตินี้

บทเฉพาะกาล (มาตรา 31) เพื่อให้เกิดความชัดเจนกับการประกอบกิจการที่พักแรมที่เกิดขึ้นก่อนกฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

ประเด็นที่กล่าวมานั้นนำไปสู่การวิพากษ์ของผู้เข้าร่วมสัมมนาซึ่งฟังความคิดเห็นในการรับฟังความคิดเห็น ที่มีทั้งหน่วยงานภาครัฐ นักวิชาการ นักกฎหมาย ผู้ประกอบการ และผู้บริโภค ได้ข้อวิพากษ์กับข้อแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ดังนี้

1. ผู้เข้าร่วม Hearing ยอมรับว่าปัญหาการที่พักรวมเป็นแหล่งของปัญหา ด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาด้านอาชญากรรม ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง สุขอนามัย สิ่งแวดล้อม การละเมิดสิทธิผู้บริโภค ความมั่นคงของประเทศ และภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยว รวมทั้ง ไม่มีองค์กรในการควบคุม ส่งเสริม เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยและป้องกัน แก้ไขปัญหา จึงสมควรที่จะให้มีกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักโรงแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพักเป็นการเฉพาะ เพื่อนำมาบังคับใช้

2. เห็นด้วยในการนำเสนอกฎหมายเพื่อจัดทำพระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักโรงแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก และมีข้อเสนอแนะซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่จะนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขร่างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักโรงแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก ดังนี้

- แก้ไขนิยามความหมายของที่พักโรงแรม
- ให้เพิ่มเติมวันสิ้นสุดการประกอบกิจการที่พักโรงแรมกรณีที่ต้องแจ้ง
- ให้เพิ่มเติมการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในกรณีเลิกกิจการ
- ให้เพิ่มเติมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแจ้งข่าว ให้มีสิทธิได้รับเงินรางวัลจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการลงโทษกรณีแจ้งข่าวเท็จ
- ให้เพิ่มเติมเงินเปรียบเทียบปรับในพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นรายได้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- ให้เพิ่มเติมรายละเอียด วิธีการและระยะเวลาอุทธรณ์

ข้อวิพากษ์และข้อแนะนำดังกล่าวนี้ การวิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขร่างกฎหมายต้นแบบที่ได้จัดทำขึ้นมาแล้ว ดังตารางผลจากการรับฟังความคิดเห็นร่างกฎหมายที่นำไปปรับปรุงแก้ไข (ดูตารางที่ 5.6)

ตารางที่ 5.6 ผลจากการรับฟังความคิดเห็นร่างกฎหมายที่นำไปปรับปรุงแก้ไข

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข/เพิ่มเติม	เหตุผลที่แก้ไข/เพิ่มเติม
1) นิยามความหมายของที่พักโรงแรม	มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “ที่พักโรงแรม” หมายความว่า 1) อสังหาริมทรัพย์หรือสถานที่ อื่นใดที่ใช่เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของ หรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์	“ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือ ผลประโยชน์อื่น” เป็นสาระ สำคัญส่วนหนึ่งของนิยาม “บริการ” ที่กำหนดไว้ใน มาตรา 3 พระราชบัญญัติ

	<p>โดยการให้เช่าพักชั่วคราวและได้ไปซึ่งค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น</p> <p>2) สंहาริมทรัพย์ที่ดัดแปลงใช้เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์ โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น</p>	<p>คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติมสอดคล้องกับการให้บริการที่พักแรมตามพระราชบัญญัตินี้ จึงได้แก้ไขนิยามในมาตรา 3</p>
<p>2) วันสิ้นสุดการประกอบกิจการที่พักแรมกรณีที่ต้องแจ้ง</p>	<p>มาตรา 13 วรรคสอง</p> <p>เมื่อนายทะเบียนได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้แจ้งในวันที่ได้รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งประกอบกิจการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง และให้มีผลถึงวันที่กำหนดเลิกกิจการตามที่ระบุในใบรับแจ้งหรือวันที่ผู้ประกอบการแจ้งเลิกกิจการแล้วแต่กรณี ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด</p>	<p>เพื่อให้ นายทะเบียนออกใบรับแจ้งให้แก่ผู้แจ้งในวันที่แจ้งและให้สามารถดำเนินกิจการได้ และนายทะเบียนอาจจะระบุวันเลิกกิจการในใบรับแจ้ง หรือให้มีผลตลอดจนกว่าผู้ประกอบการได้แจ้งยกเลิก หรือนายทะเบียนเพิกถอนใบรับแจ้งตามแต่กรณี จึงได้เพิ่มข้อความเป็นวรรคสองในมาตรา 13</p>
<p>3) การคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในกรณีเลิกกิจการ</p>	<p>มาตรา 23 ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเลิกกิจการจะต้องคืนเงินค่าเช่าล่วงหน้า หรือค้ำมัด หรือเงินประกันแล้วแต่กรณีเรียบร้อยแล้วก่อนวันเลิกกิจการ</p>	<p>เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ไม่ให้ได้รับความเสียหายจากผลของการเลิกกิจการ จึงได้บัญญัติใหม่ไว้ในมาตรา 23</p>

<p>4)การมีส่วนร่วมของประชาชนในการแจ้งข่าวให้มีสิทธิได้รับเงินรางวัลจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการลงโทษกรณีแจ้งข่าวเท็จ</p>	<p>มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “ผู้แจ้งความ” หมายความว่า บุคคลซึ่งนำความไปแจ้งแก่นายทะเบียนถึงการกระทำผิดของผู้ประกอบกิจการที่พักแรมที่ผู้แจ้งพบ โดยต้องการให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินคดีและมีความประสงค์จะขอรับเงินรางวัล</p> <p>มาตรา 26 ผู้แจ้งความให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิได้รับเงินรางวัลจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งที่พักแรมนั้น ตั้งอยู่ตามระเบียบ</p> <p>มาตรา 31 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาตามมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>เพื่อจูงใจให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการที่พักแรม และรัฐจะต้องให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิของประชาชน จึงได้เพิ่มเติมบทนิยามของผู้แจ้งความในมาตรา 3 และให้เพื่อให้ผู้แจ้งความมีสิทธิได้รับเงินรางวัล รวมทั้งมาตรการลงโทษกรณีแจ้งความเท็จโดยบัญญัติใหม่ไว้ในมาตรา 23 และ 31</p>
<p>5) เงินเปรียบเทียบปรับในพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p>	<p>มาตรา 32 วรรคสาม ค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p>	<p>เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้จากเงินค่าปรับส่วนนี้ จึงได้เพิ่มข้อความเป็นวรรคสามในมาตรา 32</p>
<p>6) รายละเอียด วิธีการและระยะเวลาอุทธรณ์</p>	<p>มาตรา 33 ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 13 และมาตรา 15 ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งเป็นหนังสือจากนายทะเบียน</p>	<p>เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้ทราบหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนในการอุทธรณ์รวมทั้ง การประกอบกิจการในระหว่างอุทธรณ์ จึงได้เพิ่มข้อความเป็นวรรคสามในมาตรา 33</p>

	<p>ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียน</p> <p>คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด</p> <p>หลักเกณฑ์ รูปแบบ และวิธีการเกี่ยวกับการอุทธรณ์ซึ่งพระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้ให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาบังคับใช้โดยอนุโลม</p> <p>มาตรา 34 กรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนในระหว่างการอุทธรณ์ดังกล่าว ให้ผู้ประกอบกิจการดำเนินกิจการต่อไปได้ เว้นแต่เพื่อประโยชน์ในเรื่องของความปลอดภัย สิ่งแวดล้อม สุขอนามัยของผู้เข้าพัก กรรมการอาจสั่งเป็นอย่างอื่นได้</p>	<p>นอกจากนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับการดำเนินกิจการในระหว่างอุทธรณ์ จึงได้บัญญัติใหม่ไว้ในมาตรา 34</p>
--	---	---

สรุปข้อวิพากษ์การรับฟังความคิดเห็นที่ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขร่างกฎหมายต้นแบบด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. .... ดังนี้

1) แก้ไขและเพิ่มนิยามในมาตรา 3 บททั่วไป

“ที่พักแรม” หมายความว่า

(1) อสังหาริมทรัพย์หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น

(2) สังหาริมทรัพย์ที่ดัดแปลงใช้เป็นที่อยู่อาศัยซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์ โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น

“ผู้แจ้งความ หมายความว่า บุคคลซึ่งนำความ ไปแจ้งแก่นายทะเบียนถึงการกระทำผิดของผู้ประกอบกิจการที่พักแรมที่ผู้แจ้งพบ โดยต้องการให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินคดีและมีความประสงค์จะขอรับเงินรางวัล”

2) เพิ่มข้อความเป็นวรรคสองในมาตรา 13 หมวด 3 การแจ้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ

“เมื่อนายทะเบียนได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้แจ้งในวันที่ได้รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งประกอบกิจการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง และให้มีผลถึงวันที่กำหนดเลิกกิจการตามที่ระบุในใบรับแจ้งหรือวันที่ผู้ประกอบการแจ้งยกเลิกการประกอบการแล้วแต่กรณีตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด”

3) เพิ่มมาตราใหม่ในหมวด 4 ผู้ประกอบการและผู้ดูแล

“มาตรา 23 ผู้ประกอบกิจการที่ประสงค์จะเลิกกิจการ จะต้องคืนเงินค่าเช่าล่วงหน้า หรือค้ำมัดหรือเงินประกันแล้วแต่กรณีเรียบร้อยแล้วก่อนวันเลิกกิจการ”

4) เพิ่มมาตราใหม่ในหมวด 6 การมีส่วนร่วมของประชาชน

“มาตรา 26 ผู้แจ้งความให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิได้รับเงินรางวัลจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งที่พักแรมนั้นตั้งอยู่ตามระเบียบ”

5) เพิ่มมาตราใหม่ในหมวด 7 บทกำหนดโทษ

“มาตรา 31 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาตามมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

6) เพิ่มข้อความเป็นวรรคสามในมาตรา 32 (มาตรา 29 เดิม) หมวด 7 บทกำหนดโทษ

“ค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น”

7) เพิ่มข้อความในมาตรา 33 วรรคหนึ่ง (มาตรา 29 เดิม) หมวด 8 การอุทธรณ์

“ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งเป็นหนังสือจากนายทะเบียน”

เพิ่มข้อความในมาตรา 33 วรรคสอง (มาตรา 29 เดิม)

“ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียน”

เพิ่มข้อความในมาตรา 33 วรรคสี่ (มาตรา 29 เดิม)

“หลักเกณฑ์ รูปแบบและวิธีการเกี่ยวกับการอุทธรณ์ซึ่งพระราชบัญญัตินี้มิได้บัญญัติไว้ให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาบังคับใช้โดยอนุโลม”

8) เพิ่มมาตราใหม่ในหมวด 8 การอุทธรณ์

“มาตรา 34 กรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ในระหว่างการอุทธรณ์ดังกล่าว ให้ผู้ประกอบกิจการดำเนินกิจการต่อไปได้ เว้นแต่เพื่อประโยชน์ในเรื่องของความปลอดภัย สิ่งแวดล้อม สุขอนามัยของผู้เข้าพัก กรรมการอาจสั่งเป็นอย่างอื่นได้”

ข้อวิพากษ์และข้อแนะนำดังกล่าวนี้ การวิจัยได้นำไปสู่การวิเคราะห์และพิจารณาปรับปรุงคำตอบของการวิจัย ซึ่งเห็นว่าควรจะเป็นข้อเสนอแนะของการวิจัย ในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) แก้ไขนิยามความหมายของที่พักรวม

แก้ไขนิยามความหมายของที่พักรวมในมาตรา 3 บททั่วไป ในส่วนของนำออกหาประโยชน์โดยการให้เช่าพักรั่วครว และได้ไปซึ่งคำตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น ซึ่ง “คำตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น” นี้ เป็นสาระสำคัญส่วนหนึ่งของนิยาม “บริการ” ที่ระบุไว้ว่า โดยที่ผู้ประกอบการเรียกคำตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นจากผู้ใช้บริการ ซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และนำไปใช้เป็นหลักในการตีความเกี่ยวกับสถานะของผู้บริโภคในคดีต่าง ๆ จึงได้แก้ไข

(2) วันสิ้นสุดการประกอบกิจการที่พักรวมกรณีที่ต้องแจ้ง

เพื่อให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับวันเลิกกิจการที่พักรวมประเภทที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ผู้ประกอบกิจการต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อนดำเนินกิจการ ซึ่งประกอบด้วยที่พักรวมที่เป็นสังหาริมทรัพย์และที่พักรวมที่มีขนาดห้องพักไม่เกิน 4 ห้องหรือผู้เข้าพักไม่เกิน 20 คน ตามบทนิยามในมาตรา 3 โดยนายทะเบียนจะออกใบรับแจ้งให้แก่ผู้แจ้งในวันที่แจ้งและมีผลให้สามารถดำเนินกิจการได้ และนายทะเบียนอาจจะในวันเลิกกิจการในใบรับแจ้งก็ได้หากทราบวันเลิกกิจการแน่ชัด หรือให้มีผลตลอดจนกว่าผู้ประกอบกิจการมาแจ้งยกเลิกหรือนายทะเบียนเพิกถอนใบรับแจ้งตามแต่กรณี จึงได้เพิ่มข้อความเป็นวรรคสองในมาตรา 13 หมวด 3 การแจ้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ “เมื่อนายทะเบียนได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้แจ้งในวันที่ได้รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งประกอบกิจการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง และให้มีผลถึงวันที่กำหนดเลิกกิจการตามที่ระบุในใบรับแจ้งหรือวันที่ผู้ประกอบการแจ้งเลิกกิจการ แล้วแต่กรณีตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด”

จากกรณีข้างต้น จะต้องมีการออกกฎหมายลำดับรองเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข แบบและรายละเอียดการแจ้ง ใบรับแจ้ง รวมทั้งใบคำขอและใบอนุญาตกรณีที่พักแรมลักษณะอื่น ตามมาตรา 4 ประกอบมาตรา 11 และมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัตินี้ในโอกาสถัดไปเพื่อให้กฎหมายมีผลบังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยได้เสนอแนะในการวิจัยด้านการนำไปใช้ประโยชน์ไว้ในบทที่ 6

(3) การคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในกรณีเลิกกิจการ

เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากการเลิกกิจการที่พัก ซึ่งในบางกรณีทั้งผู้ประกอบการและผู้เข้าพัก รวมถึงผู้ประสงค์จะเข้าพักไม่ทราบเหตุดังกล่าว ล่วงหน้าได้ รวมทั้ง เป็นการป้องกันปัญหาที่จะฟ้องร้องตามมา จึงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการที่จะต้องดำเนินการให้เรียบร้อย จึงได้เพิ่มมาตรา 23 หมวด 4 “ผู้ประกอบการและผู้ดูแลผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเลิกกิจการ จะต้องคืนเงินค่าเช่าล่วงหน้า หรือค้ำมัดหรือเงินประกัน แล้วแต่กรณีเรียบร้อยแล้วก่อนวันเลิกกิจการ”

(4) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการแจ้งข่าว ให้มีสิทธิได้รับเงินรางวัลจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการลงโทษกรณีแจ้งข่าวเท็จ

เพื่อเป็นมูลเหตุจูงใจให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการที่พักแรม ซึ่งในกรณีของการแจ้งข่าวนั้นอาจเป็นอันตรายต่อผู้แจ้งหรือถูกเกลียดชังจากผู้เสียหายประโยชน์ได้ รัฐจะต้องรับรองและคุ้มครองสิทธิของประชาชนในส่วนนี้เพื่อให้ได้รับความปลอดภัย เช่น มีมาตรการในการรับเรื่อง การปกปิดความลับ การจัดเก็บข้อมูล เป็นต้น ซึ่งในพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้นายทะเบียนต้องให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิไว้มาตรา 11 ชั้นหนึ่งแล้ว และในขณะเดียวกันก็ต้องมีมาตรการป้องกันในกรณีแจ้งเท็จเพื่อกลับแกล้งหรือทำให้ผู้ประกอบการเสียหายชื่อเสียง ส่งผลต่อกิจการ โดยกำหนดโทษแก่ผู้แจ้งเท็จ จึงได้เพิ่มเติมในร่างกฎหมาย ดังนี้

-เพิ่มนิยามในมาตรา 3 บททั่วไป “ผู้แจ้งความ หมายความว่า บุคคลซึ่งนำความไปแจ้งแก่นายทะเบียนถึงการกระทำผิดของผู้ประกอบการที่พักแรมที่ผู้แจ้งพบ โดยต้องการให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินคดีและมีความประสงค์จะขอรับเงินรางวัล”

-เพิ่มมาตรา 26 หมวด 6 การมีส่วนร่วมของประชาชน “ผู้แจ้งความให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิได้รับเงินรางวัลจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งที่พักแรมนั้นตั้งอยู่ตามระเบียบ”

-เพิ่มมาตรา 31 หมวด 7 บทกำหนดโทษ “ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญา ตามมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

จากกรณีข้างต้น จะต้องมีการออกกฎหมายลำดับรองในรูปแบบของระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินรางวัลในคดีจับกุมผู้กระทำความผิด โดยอาจเทียบเคียงกับการให้รางวัลแก่ผู้แจ้งในคดีจราจรที่มีการออกระเบียบรองรับ เช่น ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินรางวัลในคดีจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายจราจรทางบก พ.ศ. 2534 ดังนั้น เพื่อให้กฎหมายมีผลบังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะในการวิจัยด้านการนำไปใช้ประโยชน์ไว้ในบทที่ 6

(5) เงินเปรียบเทียบปรับให้เป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 หมวด 14 มาตรา 250 วรรคหนึ่ง กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจดูแลและจัดทำบริการสาธารณะและกิจการม สาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มาจากรายได้ประเภทภาษีอากร เช่น ภาษีท้องถิ่น ภาษีที่ใช้ฐานร่วมกัน ภาษีที่รัฐจัดสรร ภาษีอื่นตามที่มี กฎหมายบัญญัติ กับรายได้บางส่วนที่มีใช้ภาษีอากร เช่น รายได้ที่มาจากเงินอุดหนุนจากรัฐ ค่าใบอนุญาต ค่าปรับ รายได้จากทรัพย์สินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รายได้จากทรัพย์สินของ รัฐวิสาหกิจที่ดำเนินการเพื่อมุ่งหากำไรในเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งรายได้อื่น ๆ ตามที่มีกฎหมายกำหนด เป็นต้น ฉะนั้น หากรายได้จากการเปรียบเทียบปรับผู้ฝ่าฝืนตกเป็นเงิน ได้ ขององค์กรปกครองท้องถิ่นก็จะเกิดประโยชน์ในการจัดทำบริการสาธารณะและประโยชน์ในการ ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้ง สามารถนำมาจัดสรรเป็นเงินรางวัลให้แก่ประชาชนหรือส่งเสริม กิจการที่พักแรมให้เป็นที่ไปด้วยความเรียบร้อย โดยกำหนดไว้ในกฎหมายนี้ จึงเพิ่มวรรคสาม ในมาตรา 32 หมวด 7 บทกำหนดโทษ “ค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น”

(6) รายละเอียดวิธีการและระยะเวลาอุทธรณ์

เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งกรรมการ นายทะเบียนและผู้ประกอบการ ได้ทราบวิธีการ และขั้นตอนในการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้ง ให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับการประกอบ กิจการในระหว่างอุทธรณ์ จึงได้เพิ่มเติมในร่างกฎหมาย ดังนี้

-เพิ่มข้อความในมาตรา 33 หมวด 8 การอุทธรณ์ “ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ ได้ รับทราบคำสั่งเป็นหนังสือจากนายทะเบียน

ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และ นายทะเบียน

หลักเกณฑ์ รูปแบบและวิธีการเกี่ยวกับการอุทธรณ์ซึ่งพระราชบัญญัตินี้มิได้ บัญญัติไว้ให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาบังคับใช้โดยอนุโลม”

-เพิ่มมาตรา 34 หมวด 8 การอุทธรณ์ “กรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ในระหว่างการอุทธรณ์ดังกล่าว ให้ผู้ประกอบการดำเนินกิจการต่อไปได้ เว้นแต่เพื่อประโยชน์ ในเรื่องของความปลอดภัย สิ่งแวดล้อม สุขอนามัยของผู้เข้าพัก คณะกรรมการอาจสั่งเป็นอย่างอื่นได้”

5. ร่างพระราชบัญญัติการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. ....

1. หลักการและเหตุผล

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก

เหตุผล

เนื่องจากการประกอบธุรกิจที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก เป็นกิจการที่มีลักษณะเป็นการพาณิชย์และการให้บริการที่ได้รับความนิยมและเพื่อให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์ชาติ อันจะเป็นประโยชน์ในการก่อให้เกิดรายได้ประชาชนในท้องถิ่น เกิดการจ้างงาน ส่งเสริมให้เกิดการลงทุน การรักษาสีสิ่งแวดล้อม ระบบนิเวศน์ ความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชน ประกอบกับกิจการประเภทนี้เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนจำนวนมาก จึงกำหนดหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการประกอบธุรกิจ เพื่อก่อให้เกิดความยุติธรรมและสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยแก่สังคม รวมทั้ง ป้องกันไม่ให้เกิดเหตุบางอย่างอันอาจส่งผลให้เกิดปัญหาหรือความไม่สงบขึ้นในสังคม และยกระดับมาตรฐานการประกอบการและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้ง เพื่อให้ผู้รับบริการได้รับการบริการที่มีคุณภาพและเป็นธรรม อีกทั้ง มีมาตรการในการมีส่วนร่วมของประชาชนและการส่งเสริมธุรกิจที่เหมาะสม โดยกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการที่พักแรมประเภทนี้ต้องมาแจ้งและขอรับอนุญาต

2. โครงสร้างกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก

พ.ศ. ....

ร่าง

พระราชบัญญัติ

การจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก

พ.ศ. ....

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร

ให้ไว้ ณ วันที่ .. เดือน .... พ.ศ. ....

เป็นปีที่ .. ในรัชกาลปัจจุบัน

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร มีพระราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรประกาศใช้กฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรม และหอพัก

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 26 ประกอบกับมาตรา 34 มาตรา 37 และมาตรา 40 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดระเบียบที่พักแรมที่ไม่ใช่โรงแรมและหอพัก พ.ศ. ....”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“ที่พักแรม” หมายความว่า

(1) อสังหาริมทรัพย์ หรือสถานประกอบการอื่นใดที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น

(2) สังหาริมทรัพย์ที่ตัดแปลงใช้เป็นที่อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองนำออกหาประโยชน์โดยการให้เช่าพักชั่วคราว และได้ไปซึ่งค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่น

“ประเภทของที่พักแรม” หมายถึงที่พักแรม ดังนี้

(ก) ที่พักแรมประเภทที่ 1 คือ ที่พักแรมที่เป็น สังหาริมทรัพย์

(ข) ที่พักแรมประเภทที่ 2 คือ ที่พักแรมที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ซึ่งมีขนาดห้องพักไม่เกิน 4 ห้อง หรือผู้เข้าพักไม่เกิน 20 คน

(ค) ที่พักแรมนอกเหนือจากประเภทที่ 1 และ 2 ซึ่งไม่สามารถปรับปรุง แก้ไข หรือดำเนินการให้เป็นโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมหรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพักได้ โดยผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการ

ทั้งนี้ ไม่รวมถึงที่พักแรมซึ่งดำเนินการ โดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา หรือที่พักแรมอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผู้ประกอบกิจการ” หมายความว่า ผู้แจ้งหรือขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่พักกับนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้เข้าพัก” หมายความว่า บุคคลซึ่งเข้าพักในที่พักแรม โดยการจ่ายค่าตอบแทน ไม่ว่าจะตนเองหรือบุคคลอื่นเป็นผู้จ่าย ในลักษณะเป็นประโยชน์แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่พัก

“การบริหารจัดการ” หมายความว่า กระบวนการบริหารจัดการการดำเนินธุรกิจที่พักแรมและการให้บริการ

“มาตรการ” หมายความว่า สภาพบังคับที่นำมาใช้บังคับเพื่อการควบคุม กำกับ ส่งเสริมตามพระราชบัญญัตินี้

“นายทะเบียน” หมายความว่า

- (1) นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- (2) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล
- (3) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา
- (4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- (5) ผู้บริหารท้องถิ่นหรือหัวหน้าคณะผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งสำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ทั้งนี้ ไม่รวมถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้แจ้งความ” หมายความว่า บุคคลซึ่งนำความไปแจ้งแก่นายทะเบียนถึงการกระทำผิดของผู้ประกอบกิจการที่พักแรมที่ผู้แจ้งพบ โดยต้องการให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินคดีและมีความประสงค์จะขอรับเงินรางวัล

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา 5 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมาตรฐานของที่พักแรม รักษาคุณภาพความปลอดภัยของที่พักแรม และส่งเสริมการประกอบกิจการ รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวกหรือมาตรฐานการดำเนินกิจการที่พักแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึง การห้ามประกอบกิจการอื่นใดในที่พักแรมด้วย

หมวด 1

คณะกรรมการกำกับและส่งเสริม

มาตรา 6 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการที่พักรวมจังหวัด” ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด ปลัดจังหวัด ตัวแทนผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวนหนึ่งคน ตัวแทนชุมชนที่ประชาชนเสนอจำนวนหนึ่งคน ตัวแทนผู้ประกอบการที่พักรวมและผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสามคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านที่พักรวมหรือด้านการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงการกระจายผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ตามประเภทของที่พักรวม เป็นกรรมการ ให้ท้องถิ่นจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ และเจ้าหน้าที่สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดจำนวนสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา 7 ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดนโยบายและแผน รวมทั้งมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการกำกับ ดูแล และส่งเสริมกิจการที่พักรวม
- (2) ติดตาม กำกับ ประเมินผลและเสนอแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการประกอบกิจการที่พักรวม
- (3) ให้ข้อเสนอแนะแก่นายทะเบียน
- (4) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้
- (5) กำหนดมาตรการในการส่งเสริมการประกอบกิจการที่พักรวมให้มีประสิทธิภาพ
- (6) ดำเนินการเพื่อให้มีการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ติดตาม ตรวจสอบ แจ้งข่าว หรือร้องเรียนเกี่ยวกับกิจการที่พักรวม
- (7) จัดทำรายงานประจำปี การส่งเสริม และกิจการอื่นที่เกี่ยวข้องเสนอต่อรัฐมนตรี
- (8) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา 8 ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหลักฐาน หรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร

หมวด 2

นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 9 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) เข้าไปในที่พักแรมเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้
- (2) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ เพื่อตรวจสอบในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการประกอบกิจการที่พักแรมโดยไม่ได้รับแจ้งหรือไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้
- (3) เรียกผู้ประกอบการที่พักแรมหรือบุคคลที่ทำงานในที่พักแรมมาให้ถ้อยคำ หรือชี้แจง หรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการจัดการที่พักแรม

มาตรา 10 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่า ผู้ประกอบการกระทำการดังต่อไปนี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำนั้น หรือดำเนินการแก้ไขได้ตามที่เห็นสมควร หรือระงับการดำเนินกิจการที่พักแรมชั่วคราว หรือเพิกถอนการแจ้งหรือใบอนุญาต

- (1) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้
- (2) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ หรือนายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้
- (3) ใช้หรือยินยอมให้ใช้ที่พักแรมเป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้ามนุษย์ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนการแจ้งหรือใบอนุญาต

มาตรา 11 นายทะเบียนต้องคุ้มครองสิทธิของประชาชนตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

หมวด 3

การแจ้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ

มาตรา 12 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการที่พักแรม เว้นแต่จะได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ หรือรับใบอนุญาตจากนายทะเบียน โดยวิธีการแจ้ง การขอใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไขและวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ดังนี้

(1) ที่พักแรมประเภทที่ 1 และ 2 เมื่อจะประกอบกิจการจะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อน

(2) ที่พักแรมประเภทที่ 3 เมื่อจะประกอบกิจการจะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน มาตรา 13 ที่พักแรมที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อนเริ่มดำเนินกิจการนั้น ผู้ประกอบกิจการจะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าก่อนวันเริ่มกิจการไม่น้อยกว่า 7 วัน

เมื่อนายทะเบียนได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้แจ้งในวันที่ได้รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งประกอบกิจการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง และให้มีผลถึงวันที่กำหนดเลิกกิจการตามที่ระบุในใบรับแจ้งหรือวันที่ผู้ประกอบกิจการแจ้งเลิกกิจการแล้วแต่กรณีตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

แบบและรายละเอียดที่ต้องแจ้ง และแบบใบรับแจ้งให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 14 ที่พักแรมที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ต้องได้รับอนุญาต เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้นายทะเบียนตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ หากคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้อง หรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามมาตรา 4

ให้นายทะเบียนแจ้งผลการตรวจสอบให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในห้าวันทำการ นับแต่วันยื่นคำขอ พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไขหากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องให้นายทะเบียนคืนคำขอแก่ผู้ขอรับใบอนุญาต

แบบและรายละเอียดในคำขอและแบบใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 15 ใบอนุญาตที่นายทะเบียนจะออกให้แก่ผู้ขอได้นั้น ผู้ขอจะต้องดำเนินการในส่วน ของสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการดำเนินกิจการที่พักแรม ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 4 และมาตรา 5 และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยผังเมืองและกฎหมายว่าด้วยควบคุมอาคารแล้ว

ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออกใบอนุญาตหรือไม่ออกใบอนุญาตพร้อมด้วยเหตุผล ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอ

มาตรา 16 ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับที่พักแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุ 3 ปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

มาตรา 17 การขอต่ออายุใบอนุญาตให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้ว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

หมวด 4

ผู้ประกอบการและผู้ดูแล

มาตรา 18 ผู้ดูแลที่พักต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย
- (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (5) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

มาตรา 19 ผู้ประกอบกิจการและผู้ดูแลที่พักแรมมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) ดูแลไม่ให้ผู้พักก่อความรำคาญแก่ผู้พักอื่นหรือ ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงกับที่พักแรม
- (2) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของที่พักแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข
- (3) ดูแลรักษาสภาพของที่พักแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- (4) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
- (5) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในที่พัก
- (6) ดูแลไม่ให้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในที่พักแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมืองหรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในที่พักแรม

(7) จะต้องไม่เสนอหรือโฆษณาโดยใช้ข้อความอันเป็นเท็จหรือเกินความจริงในสิ่งที่เป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับที่พักแรม หรือทำให้ผู้เข้าพักหรือผู้อื่นเชื่อว่าเงื่อนไขดังกล่าวดีกว่าสภาพที่เป็นจริง

มาตรา 20 ผู้ประกอบกิจการและผู้ดูแลที่พักต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพักโดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก หากผู้พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และเข้าพักตามลำพัง ให้ผู้ประกอบกิจการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับและนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากมีการลงทะเบียน และส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวันไปให้นายทะเบียนทุกสัปดาห์

มาตรา 21 ผู้ประกอบกิจการต้องจัดให้มีการประกันภัยเพื่อคุ้มครองชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้พัก โดยผู้ประกอบกิจการเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 22 ผู้ประกอบกิจการจะต้องรับผิดชอบต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของผู้เข้าพัก ขอบเขตความรับผิดชอบของที่พักแรมแต่ละประเภทให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 23 ผู้ประกอบกิจการซึ่งประสงค์จะเลิกกิจการ จะต้องคืนเงินค่าเช่าล่วงหน้า หรือค่ามัดหรือเงินประกันแล้วแต่กรณีเรียบร้อยแล้วก่อนวันเลิกกิจการ

หมวด 5

มาตรการส่งเสริม

มาตรา 24 ที่พักแรมที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้และได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ได้รับสิทธิประโยชน์และการสนับสนุน ดังนี้

- (1) การหักค่าใช้จ่าย และค่าลดหย่อน หรือยกเว้นภาษีเงินได้ตามพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร
- (2) ได้รับการประชาสัมพันธ์จากรัฐ
- (3) ได้รับประกาศนียบัตรหรือประกาศเกียรติคุณ

หมวด 6 การมีส่วนร่วมของประชาชน

มาตรา 25 ประชาชนมีสิทธิเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการที่พักรวม ดังต่อไปนี้

- (1) การเฝ้าระวัง
- (2) ติดตาม
- (3) แจ้งข่าว
- (4) ร้องเรียน

มาตรา 26 ผู้แจ้งความให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิได้รับเงินรางวัลจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งที่พักรวมนั้นตั้งอยู่ตามระเบียบ

หมวด 7 บทกำหนดโทษ

มาตรา 27 ผู้ใดประกอบกิจการที่พักรวมโดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 (1) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 28 ผู้ใดประกอบกิจการที่พักรวมโดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 (2) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 29 ผู้ใดประกอบกิจการที่พักรวมโดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 20 มาตรา 21 มาตรา 22 และมาตรา 23 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 30 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการตามมาตรา 8 นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 9 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 31 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาตามมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 32 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้นายทะเบียนเปรียบเทียบได้

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

หมวด 8 การอุทธรณ์

มาตรา 33 ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 13 มาตรา 15 และมาตรา 17 ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งเป็นหนังสือจากนายทะเบียน

ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียน

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หลักเกณฑ์ รูปแบบและวิธีการเกี่ยวกับการอุทธรณ์ซึ่งพระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้ให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาบังคับใช้โดยอนุโลม

มาตรา 34 กรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ในระหว่างการอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ประกอบกิจการดำเนินกิจการต่อไปได้ เว้นแต่เพื่อประโยชน์ในเรื่องของความปลอดภัย สิ่งแวดล้อม สุขอนามัยของผู้เข้าพัก คณะกรรมการอาจสั่งเป็นอย่างอื่นได้

บทเฉพาะกาล

มาตรา 35 บรรดากิจการที่พักรวมที่ได้ดำเนินการก่อนมีกฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศตามพระราชบัญญัติ ให้ดำเนินการต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายฉบับนี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี